PARTICULARS ABOUT TIRUMALA

GENERAL:—Height 2,820 Feet above sea level.
Temperature :—Maximum 94° Minimum 60°
Rainfall 40″

INCOME FROM TEMPLES FOR MARCH, 1972.

			Rs.	Ps.
1.	Sri Venkateswaraswamy Temple, Tirumala	...	33,06,809	41
2.	Sri Padmavathi Devi Temple, Tiruchanur	...	13,352	97
3.	Sri Govindarajaswami Temple, Tirupati.	...	33,894	00
4.	Sri Kodandaramaswamy Temple, Tirupati.	...	1,103	30
5	Sri Kapileswaraswami Temple, Tirupati.	...	1,565	81
6.	Sri Venkateswaraswamy Temple, Mangapuram	...	1,719	59
7.	Sri Kalyana Venkateswaraswamy Temple, Narayanavanam	...	520	18
8	Sri Vedanarayanaswamy Temple, Nagalapuram	...	223	27
	Total	...	33,59,188	53

PILGRIMS' PARTICULARS

MARCH, 1972.

Number of piligrims, who availed T. T. D Transport facilities	Adults	...	4,89,922
	Children	...	44,961
Number of Pilgrims, accommodated in the choultries	at Tirupati	...	1,16,888
	at Tirumala	..	1,55,881
Number of vehicles to Tirumala by Ghat Road	Motor Cars	...	6,392
	Motor Cycles	...	344

* **

Visit.... **Narayanavanam**

DURING

THE BRAHMOTSAVAM

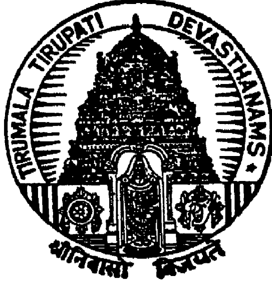
OF

SRI KALYANA VENKATESWARA SWAMY

★

PROGRAMME

DATE.	DAY UTSAVAMS.	NIGHT UTSAVAMS.
24–5–72	—	Ankurarpanam - Senadhipathi Utsavam
25–5–72	Tiruchi Utsavam Dwajarohanam	Sesha Vahanam (Big)
26–5–72	Sesha Vahanam (Small)	Hamsa Vahanam
27–5–72	Simha Vahanam	Muthyapu Pandili
28–5–72	Kalpavriksha Vahanam	Sarvabhoopala Vahanam
29–5–72	Mohini Avatharam	**GARUDA VAHANAM**
30–5–72	Hanumantha Vahanam	Evening Vasanthotsavam & Gaja Vahanam
31–5–72	Surya Prabha Vahanam	Chandra Prabha Vahanam
1–6–72	**RADHOTSAVAM**	Asva (Horse) Vahanam & Kalyanotsavam
2–6–72	Choornotaavam Avabhrithotsavam (Theerthavari)	Dhwaja avarohanam Dhwadasaradhana Ekanthotsavam

THE SAPTHAGIRI

Vol. 2 **MONTHLY** *No.* 12

Editor, Publisher & Printer:

M. CHANDRAMOULI REDDY,
M.A., I.A.S,

Executive Officer,
T. T. DEVASTHANAMS,
TIRUPATI.

PHONE : OFFICE: 322
RESIDENCE 757

Annual Subscription: Rs. 5/-
Per copy: 35 Ps.
By Post: 42 Ps.

For copies and other particulars :

EDITOR,
T. T. DEVASTHANAMS,
TIRUPATI.
PHONE : 752

'The opinions expressed by various authors in the Journal are personal.'

Editor.

CONTENTS

*

Cover Page. Lord Venkateswara in Mutyala kavacha (Pearl Coat)

* * *

Editorial * * * * * *

Sisurvetti Pasurvetti
Vetti Gānarasam Phanihi

A child which is not tainted by the polluted psychology of the grown-up world, an animal which has only a limited capacity to understand it's daily requirements, and even a snake which has nothing but virulent poison to harm the entire world and which name causes a shiver in the minds of all—all these three have an ear for music We have experiences and mythologies to prove it But man who is supposed to be a sophisticated and moving encyclopedia, is not able to realise or relish the true purport of all fine arts in general and music in particular. To him they serve as show pieces or as items of his time killing programme In this order of the day, the statement of the Minister for Endowments, Andhra Pradesh, that there can be no progress in any country which fails to recognise and patronise the fine arts, bears a special significance in our efforts to promote healthy traditions in fine arts

From times immemorial, places of worship in general and Indian temples in particular served as traditional seats of higher learning in sastras, music, sculpture, and other fine arts. Even when the empires, the sole patrons of temples in those days, succumbed to, many a temple survived the ravages of time and its tides, and continued to carry forward the lamp of cultural consciousness. While temples offered protection and living to scholars, sculptors, musicians and dancers, they in turn enriched their benefactors through contributions in a spiritual bent, in order to help the human being to elevate himself towards the supreme spiritual realization. The ultimate aim of all these Indian arts have been, to educate them in spiritualism through the media of fine arts and make them realise the purpose of human life in this mundane world. In doing so our ancestors had perhaps not spared even 'Kama sastra.' While giving a silent instruction on the subject, to those desirous of, it may have also helped people to overcome their passions, and ultimately strengthening their efforts in total worldly renunciation. Otherwise no better explanation, easily understandable to a moderately educated person can be given for the existence of sculpture of Sringara in almost all the Indian temples Similarly temples have preserved the cultural treasures of the days gone by. For example in Ramappa Temples etc. of Warangal District the panals of the dancing beauties, are said to be the expressive figures of 'Nritta Rathnavali' a treatise on Natya sastra written by Jayappa nayaka a commander under Kakathiya kings of 13th century. Many other temples may be having similar associations with other Sastras also.

Unfortunately traditional learning receded to the library racks. For the reasons obvious to us, a 'take it easy' spirit has pervaded all over the world and even the stray efforts made by some religious bodies to see the traditional cultural stream continued, are not meeting with much success.

Under these circumstances if we were to contribute to the healthy promotion of Indian arts, as emphasised by the Honourable Endowment Minister, a radical change in the outlook of the people should be brought in. Once again the temples should be made to serve as repositories of traditional arts and centres of high spiritual education, beginning with the conduct of special programmes, at the temples in the villages, lest the future historians will write 'India was a land of fine arts.'

* * * * *

News & Notes * * * * * * *

THE temple of Lord Sri Govindaraja which was closed for renovation purpose was opened to the public on 9–4–72 after Maha Samprokshanam

Prior to the renovation work, the Divine power of the main deity and other sub-ordinate deities was withdrawn into kumbhas transferred to a Chitra Pata and together with the processional deity and his consorts was kept in the improvised temple (Bālālaya) built in Kalyana mantapa on 7–11–71 From that time onwards till the completion and a reinvestiture of divine power was done to the main deity, all the routine pujas and other kainkaryams were performed only to these processional deities and a chitrapata depicting the main deity

Apart from the Vimanam of Sri Govindarajaswamy Temple, the Vimanams of Sree Parthasarathy Swamy temple, of Kalyana Mantapa, Avarohana Mantapa and Padamukha mantapa were also renovated at a cost of Rs 1,00,000/-.

Maha Samprokshanam to the temple was conducted according to Vaikhanasa principles, for five days from 4–4–72 to 9–4–72

On the first day morning ' Ritwigwaranam ' was conducted by requesting 40 Vaikhanasa Pandits to undertake Samprokshana programme In the evening there was Senadhipathi utsava and an Asthanam at Kanijamantapam in T.T D Office. After the procession Ankurarpanam was done in the Yagasala in the temple premises.

On 5-4-72 morning Akalmasha Prayaschitha homa was performed In Yagasala 21 yaga kundas (Panchāgni kundas, Prāyaschitha Poundarika for the deity and panchāgni kundas, prayaschitha poundarikagni gunda and Mahasanthi Poundarika kunda for Vimanam, six Aupasanagni kundas for the subordinate deities and two Aupasanagni kundas for Vasthu and Adhivasahomams) were constructed and in the evening, yaga was commenced in these kundas On the same evening the chief priest with his assistants went into the improvised temple and withdrawn the divine powers from the main deity and other sub-ordinate deities into the main kumbha The kumbha together with processional deities was brought in procession into Yagasala.

On 6-4-72 and 7-4-72 Adhivasam and Adhivasahoma and other homas as ordained in Sastra were performed, both in the mornings and evenings.

On 8-4-72 after due homas, Jaladhivasa and required homa were conducted and in Mahasanthi Paunndarika kunda, Poornahuti was performed Later the main deity and subordinate deities were given Abhisheka with the water of Santhikumbha.

On that night Niruktha Homa was conducted and Sayanadhivasa to the main and subordinate deities, and Houthra Prasamsa were performed Poornahuti was conducted in the early hours of 9-4-72

On 9-4-72 morning, Kumbhas in due procession, amidst vedic recital and Mangalavadyams were taken into the main temple the chief priest performed *kalanyasa* to the main deity (Moola Vigraha) of Sri Govindaraja Kalanyasa to vimanam and other subordinate deities also was conducted.

Afterwards, devotees were allowed to have the Darshan of Lord Govindaraja

Sri M Chandramouli Reddy, the Executive Officer, T T D. honoured Sri A.R Subrahmanya Sthapathi, who undertook this renovation work, with a gold dollar.

Much credit for the successful completion of the holy ritual should go to Sriman Vedantham Jagannadhacharya, T T D Asthana Vidwan under whose guidance this festival was conducted

On 9-4-72 a Kalyanothsavam and Thiruppavada on 10-4-72 were performed to Lord Govindaraja

Sri Thyagaraja Swami festival.

Presiding over the opening day celebrations of the 29th Annual Aradhana festival of Sri Thyagaraja Swamy on 12-4-72, Sri C H C V Murthy Raju, the Honourable Minister for Religious Endowments emphasised on the need to promote Fine Arts and Sanskrit langu-

age for the spiritual progiess of the country The function which was conducted for a week from 12–4–72 to 18–4–72 in the premises of Sri Thyagaraja Trust Buildings was well attended by many musicians and scholars

Earlier Sri M. Chandramouli Reddy, The Executive Officer, T T D. and president of the Committee welcoming the guests announced the salient features of the programme He also said that a symposium on Thyagaraja Keerthanas about Lord Venkateswara would also be arranged in this festival. Sri Suryanarayana presenting the Annual Report stated that the Trust was founded in the year 1945

Smt B. Jayaprada Devi, the Honourable Minister for power and Women welfare inaugurated the festival She, said music comes next to Godliness and it is quite befitting that this festival of a great saint–musician should be celebrated at the feet of the Lord of Seven Hills. She also said that more through music we can inculcate a religious bent of mind potentially than by anything else She advised the T T.D to help other institutions at other places also which would come forward to celebrate the festivals of Sri Thyagaraja and other Saint Musicians.

Sri Moorthy Raju in his critical and analytical speech stated that no progress can be achieved if we ignore the fine Arts such as Music, which only could keep the conscience pure, and the lack of which is the reason for the political turmoils He advised the T.T D to show much interest in the promotion of Fine Arts

Speaking about the music Sri Moorthy Raju observed that the purpose of any Art would be futile if it remains ununderstandable to the multitude. Sincerity and emotional association with the spirit of the subject only will catch the minds of the people

The Minister laid special emphasis on the promotion of Sanskrit language which enriched the regional languages and stated that there shall be no educational institution without provision for training in Sanskrit. He advised the people to be above the regional and linguistic differences as there is no place in devotion for animosity.

Sri G. Ranga Raju, Chairman, T.T.D Board of Trustees released the souvenir issued on the occasion

Sri P. Muni Reddy proposed a vote of thanks

The first day's programme concluded with the concerts by Smt. Mani Krishnaswami, and Sri Chembai Vaidhyanatha Bhagavathar.

On 16–4–72 morning there was a symposium on the keerthanas of Thyagaraja Swami sung in praise of Lord Venkateswara In this sadas Sri Chittoor Subramanyam Pillai the Doyan of Karnatic music was honoured with the title " Sapthagiri Sangeetha Vidwanmani."

Sri Mudikondan Venkataramaiar the Principal, Teachers College of Music, Madras, presided over the function

Sri K.M. Krishna Murthy, retired District Judge spoke about the keerthanas of Sri Thyagaraja on Lord Venkateswara. Sri P. Subramanya Sastry a versatile scholar in music, in his speech deprecated the modern tendencies to ignore the sastra which is inseparable from the keerthanas. Praising Thyagaraja, he observed, that the saint musician was an embodiment of various sastras, and this was reflected by him in his keerthanas. The learned speeker of the gathering advised the musicians and public to keep the sastras alive as the music which we call South Indian music was infact only the true Indian music, which under the influence of foreign culture had taken a different shape in North India. Sri Chittoor Subrahmanya Pillai unveild the portrait of his Guru Naina Pillai in Thyagarajamantapam·

Sri S. Balachandar, noted Vynika Vidwan and an expert in Film craft in his dynamic speech criticised the present tendencies in evaluating the standard of the musicians only in terms of their material gains but not their

actual worth. He appealed to the T T D to come forward to take up the cause of musicians and give liberal honorariums to the musicians thereby strengthening their hands in the preservation and propagation of the music which is slowly being neglected under the changed conditions of modern life.

Sarvasri J. P. Prasada Rao and M. Anantha Sayanam Iyyangar also spoke on the occasion Earlier Sri V.S Venkatanarayana welcomed the gathering

In the last day's programme there was a dance by Alarmelvalli and a music concert by Sri V. Ramachandran & Party.

Annual Brahmotsavam of Sri Govindaraja

The Annual Brahmothsavam Festival of Lord Govindaraja will be conducted for 10 days from 19–5–72 to 28–5–72 with all paraphernalia as in the case of Brahmothsavam of Lord Venkateswara. The main deity Sri Govinda Raja was said to have been installed by famous Visistadwaita preceptor Sri Rama nujacharya. It may be noted that the Vimanam of the temple was renovated with a cost of Rs 1,00,000 We hope the pilgrims may take this divine opportunity to have the Dharshan of the Lord.

Annual Brahmotsavam of Sri Kalyana Venkateswara

The Annual Brahmothsavam to Kalyana Venkateswara Swami at Narayanavaram will be conducted for 10 days from 24–5–72 to 2–6–72.

Puranas accredit this place as the venue of Lord Venkateswara's marriage with Padmavathi Devi the daughter of Akasa Raja

Pilgrims may avail the T.T.D bus service which runs between Tirumala to Nagalapuram via Narayanavanam and have the blessings of Lord Venkateswara on this auspicious occasion

* * * * *

The T T D has closed the T.T D Information Centre at Kurnool. ★

SRI VENKATESWARA ARSHA SAMSKRITHI SADASSU, TIRUMALA.

SPECIAL PROGRAMMES

TIME : 6 P M. TO 8–30 P.M.

21–5–72	Music	Sri Chittoor Subrahmanyam, 5–2–192, Anantha Street, TIRUPATI, Chittoor Dist.
28–5–72	Music	Sri S. Rajeswara Rao, Music Director, 335, Eldams Road, Teynampet, MADRAS-18.
2–6–72	Lecture	Sri Aripirala Sathyanarayanamurthy, Sundara villas. Hindi Street Gandhi Nagar, VIJAYAWADA-3.
4–6–72	Music	Sangeetha Vidwan Smt. Saraswathi Santhanam, 2nd North Avenue, NEW DELHI-1.

SRIMAD PAADUKA SAHASRAM OF SRI VEDANTA DESIKA

SRI D RAMASWAMI IYENGAR

(*Continued from previous issue*)

प्रायेण रामविरहात् व्यथिता तदानीम्
उत्साङ्गम् आश्रितवती तव राज्यलक्ष्मीः ।
तामेव देवि ! ननु जीवयितुं जलार्द्राम्
अङ्गीचकार भवती भरतोप नीताम् ॥ १५५ ॥

Praayena Raama-virahaat vyathitaa tadaaneem
Utsangam aasritavatee Tava Raajya-Lakshmeeh
Taam eva Devi! nanu jeevayitum jalaardraam
Angeechakaara Bhavatee Bharatopa-neetam (155)

Devi! Rajyalakshmi, at her separation from Rama, must have fainted away in Thy lap. That is why Thou accepted the fanning that Bharata did (as an upachara for Thee) with a fan drenched (in Rosewater).

Like the waving of chamaras the waving of broad fan (ஆலவட்டம்) is an Upachara or service rendered to God and also to kings and other great persons. Bharata, whose waving of the chamara was referred to in sloka 149 ante, is here referred to as waving a fan before Paduka. Paduka graciously receives this service and that is poetically attributed to her desire to revive Rajyalakshmi, who had fainted away (when Rama went to the forest), by this शैत्योपचार That lady Rajyalakshmi had sought refuge in Paduka's lap. She had to be revived from her swoon. Bharata's fanning helped in that process. Paduka was very happy at this service rendered by Bharata. She is said to have graciously accepted that service, "Angeechakaara"

This is a very nice way of saying that the kingdom of Ayodhya was brought to life, after it had become dormant and lifeless on the departure of Rama to the forest, by Paduka and Bharata acting together. We can again remind ourselves of Valmiki's sloka already quoted about Bharata first offering everything to Paduka and then doing the proper thing. Bharata handled the Rajya as Paduka's deputy.

That this is a mere Utpreksha is clear from the opening word of the sloka Praayena. Jalaardraa refers to a fan made wet. To make the air cool, fans have water or rose water sprinkled over them before use. (155)

वीरव्रतप्रणयिनि प्रथमे रघूणां
प्राप्ते चिराय भरते व्रतम् आसिधारम् ।
त्यक्त्वा पदावनि ! तदा विविधान् विहारान्
एकासिकाव्रतम् अपूर्वम् अवर्तयस्त्वम् ॥ १५६ ॥

Veera-vrata-pranayini prathame Raghoonaam
Praapte chiraaya Bharate vratam aasidhaaram
Tyaktvaa Padaavani! tadaa vividhaan vihaaraan
Ekaasikaa-vratam apoorvam avartayas-Tvam (156)

Padaavani! When that chief among Raghus (Rama) was intent upon the वीरव्रत of acting according to the word of his father, and when Bharata took up a long-standing असिधाराव्रतम्, Thou too adopted a Vratam or vow of giving up Thy various lovely movements (gaits) and staying in one place as never before.

The observance of the Vrata by the trio, Rama, Bharata and the Paduka forms the

topic of this sloka. Carrying out the command of the father was the Vratam of Rama. It is referred to as a Veera-vratam, the vow of a warrior. Here the Veeram indicated is Tyaaga-veeram the strength of mind of a Tyaagi. He took to that Vratam with love, not as an unpleasant task.

Bharata'sr Vratam was a more difficult one. Everyone has heard of Asi-dhaaraa-vrata staying on the sharp edge of a sword To Bharata staying away from Rama and, what was worse, all the while being known as a usurper, was an insufferable task. That he kept up for fourteen years nearly, a very long period.

When the Lord and his chief Bhakta had adopted Vrata each in a different manner though—Paduka devi felt she ought also to perform a Vratam. She took to a no movement Sankalpa. Movement is the very essence of the nature of Paduka If she had not parted company with Rama's Feet and returned to Ayodhya, she would have been moving about along with Rama. But She felt that when Rama undertook Vrata she ought also to take up a Vratam. She vowed not to move about till Rama and Bharata wound up their respective Vratas. So she sat quietlyon the throne having discarded movement which was her very nature.

Rama and Bharata had discarded all pleasures. Vrata implies foregoing of pleasures as Andal teaches us in the 2nd verse of Tiruppavai. Paduka did the same. विविधान्विहारान् त्यक्त्वा having given up various kinds of sporting Of the three Vratas, Paduka's Vratam is the hardest, for it involves a drastic change of her very essential nature. (156)

(தன்னையழிய மாறி விரதானுஷ்டானம்)

काकुत्स्थपादविरहप्रतिपन्नमौनां
निष्पन्दताम् उपगतां मणिपादरक्षे ! ।
आश्वासयन्निव मुहुर्भरतस्तदानीं
शीतैरवीजयत चामरमारुतैस्त्वाम् ॥ १५७ ॥

Kaakutstha-paada-viraha-pratipanna-maunaam
Nishpandataam upagataam Mani Paadarakshe!
Aasvaasayanniva muhur-Bharatas-tadaaneem
Seetair-aveejayata chaamara-maarutais-Tvaam (157)

Manipaadarakshe! Because of loss of contact with Sri Rama's Feet, Thou became silent and also attained a State of stillness (motion-less-ness). As if to console Thee, Bharata frequently waved cool-breeze-creating chamaras.

Lest we should gather the impression from the several earlier Slokas of this Paddhati that it was all happiness and glory on the part of Paduka in the matter of acceptance of the throne and kingship, the poet reminds us in this sloka that underneath this apparent joy, there was a deep sense of heaviness and sorrow in Paduka's heart at having to come away from Sri Rama, and at having deprived herself of the frequent contacts with His Feet which she was wont to enjoy. This heaviness of heart was visible from two features, on her studied silence and the other her still, motion-less state What a fine picture of grief the poet paints to us in the first half of the sloka! Silence and absence of movement are indications of a state of grief Paduka evinces both and so the poet pictures to us through these two, the grief engendered in Paduka's heart. The cause for that grief is of course the separation from Kaakutsthapaada This may mean Rama's feet or Rama himself.

Bharata for whose sake Paduka willingly made that great sacrifice naturally felt very sore over this. In order to comfort and console the Paduka, Bharata takes up the chamaras and frequently waves them round and round the Paduka creating an atmosphere of coolness. Even as a person who has got into a state of swoon is given शैत्योपचार Paduka is shown here as being treated to such an Upachaara by Bharata when he waves the chamaras.

Readers would have noticed the several references to the waving of chamaras up so

far, and how each is unique and enjoyable. The inordinate poetic fancy of this Kavisimham invests one and the same act or fact with several fine meanings and significance (157)

यत्र क्वचित् विहरतोऽपि पदारविन्दं
रक्ष्य मया रघुपतेरिति भावयन्त्या ।
निश्शेषमेव सहसा मणिपादरक्षे !
निष्कण्टक जगदिदं विदधे भवत्या ॥ १५८ ॥

Yatra kvachit viharatopi padaaravindam
Rakshyam mayaa Raghupater-iti bhaava-yantyaa
Nissesham eva sahasaa Mani Paadarakshe!
Nishkantakam jagad-idam vidadhe Bhava-tyaa (158)

Manipaadarakshe! Thou rendered the entirety of this world free from thorns (enemies) since Thou thought that Rama's Lotus Feet at whatever place they may choose to sport, are to be protected by Thee alone.

There is a pun on the word Kantaka here. It means a thorn and also an enemy Being by its very nature protector of the feet, the Paduka is very particular about saving those feet from thorns, the more especially as the Paduka knows full well how soft and sweet, like a lotus, those feet are If Rama's feet sport in forests, Paduka is there acting as a protector from thorns.

If we adopt the other meaning for Kantakam, Nishkantakam will signify total absence of enemies. Paduka is said to have rendered the whole world free from all enemies of righteousness and Dharma This is as much an aspect of protection of Rama's feet, whereever they may choose to wander in sport, as protection from thorns.

Even as prevention of diseases is better than their cure, giving no quarter to people becoming foes is as important and praise-worthy as quelling and subduing foes. How Paduka was careful not to give any scope for the growth of enemies is mentioned in the next sloka (158)

रामं त्वया विरहितं भरतं च तेन
त्रातुं पदावनि ! तदा यदभूत् प्रतीतम् ।
रामानुजस्य तव चाम्ब ! जगत समस्तं
जागर्ति तेन खलु जागरणव्रतेन ॥ १५९ ॥

Raamam Tvayaa virahitam Bharatam cha tena
Traatum Padaavani! tadaa yadabhoot pratee-tam
Raamaanujasya Tava cha Amba! jagat samastam
Jaagarti tena khalu jaagarana-vratena (159)

Mother! Padaavani! It is because of that celebrated (wakefulness) sleeplessness adopted at that period of time as a vow by Ramanuja (Lakshmana) and by Thee, to respectively save and protect Rama who had got separated from Thee, and Bharata who had got separated from Rama, all the worlds are well and truly (wakeful) protected from all trouble.

Uneasy lies the head that wears a crown. Paduka having accepted the kingship of Ayodhya (this is a sloka in Adhikaara-Parigraha Paddhati, we must remember), Paduka does not permit herself to sleep. She is ever wakeful and watchful of the country's interests. She has further to take care of forlorn Bharata who is pining away in grief out of separation from Rama.

For this wakeful vow Jaagaranna-vrata of Paduka, Desika finds a parallel, in Lakshmana's well known wakefulness. He had the duty of protecting Rama who was afflicted by grief because of His separation from Paduka. I think this is the first place where Rama's sorrow at parting from Paduka is referred to. Paduka's feelings in regard to separation were referred to several times and in several aspects That Rama too was unhappy after Paduka went back to Ayodhya, and that in fact, he was so unhappy as to need being looked after and protected by Lakshmana is shown to us by the poet only now.

It is the poet's consummate skill that ascribes Lakshmana's wakefulness to his solicitude for Rama who was suffering from the pangs of separation from the Paduka. Those who have closely studied Valmiki Ramayana would not have failed to notice Rama waking up Lakshmana one morning on the way to the forest That however is in the Ayodhya kanda sarga 56, sloka 1, and before Paduka left for Ayodhya Vedanta Desika has few equals in regard to accuracy, in regard to facts and events No one can point to a single passage after Ayodhya kanda in which Lakshmana is said to have slept.

There is one other aspect Lakshmana prayed for leave to accompany Rama and Sita saying "अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रत.स्वपतश्च ते" I shall do everything during your wakeful hours as well as during the period when you are asleep. The latter implies sleeplessness and wakefulness on the part of Lakshmana both when Rama is awake and when He is asleep. In this degree of care for Rama's safety, Lakshmana had the injunction of his mother Sumitra Devi too· "रामे प्रमाद मा कार्षीः Don't be guilty of any inattentiveness or want of care in regard to Rama. Kamban sings about Lakshmana standing guard over Rama and Sita for the whole night-time without even winking once. 'கங்குல் எல்லை காணபளவும் நின்றான் இமையத்திலம் நயநம்'' Desika's poetic art lies here in pointing out that even as Paduka was sleepless to protect Bharata who was pining for Rama's company, Lakshmana was sleepless as he had to comfort Rama who was pining away for Paduka's company.

The vow of wakefulness on the part of the Paduka and of Lakshmana has resulted in very great good for the whole world. It is still wakeful and alive only because of the wakefulness and watchfulness of Paduka and Lakshmana. Lakshmana's wakefulness has preserved to us the Paramapurusha. Paduka's watchfulness has preserved the two other tattvas, Chetana Tattva symbolised by Bharata and Achetana Tattva symbolised by the Kingdom of Ayodhya. (159)

अन्तःपुरे परिजनैः समयोपयातैः
अभ्यर्चिता भवसि या विनयोपपन्नैः ।
सा कोसलेश्वर पदावनि ! भूपतीनां
संघट्टनं मकुटपंक्तिभिरन्वभूस्त्वम् ॥ १६० ॥

Antahpure parijanais-samayopayaataih
Abhyarchitaa bhavasi yaa vinayopapannaih
Saa kosalesvara Padaavani! Bhoopateenaam
Sanghattanam makuta-panktibhir-
anvabhoos-Tvam (160)

Ramapaduka! Thou who were (once) served lovingly and reverentially by the retinue of valets appropriate to the occasion in the inner chamber, began to enjoy the rub of the series of royal crowns and helmets worn by Kings.

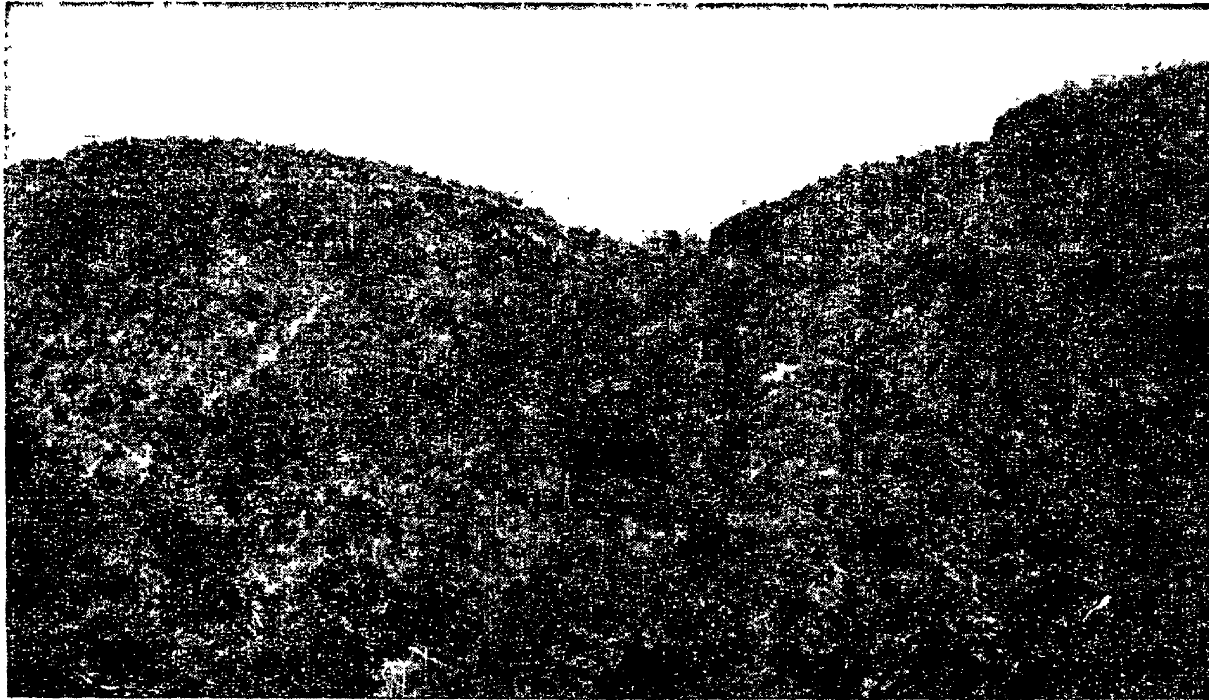
In the inner chamber (Antahpuram) when Rama was in Ayodhya, Paduka Devi received attention and loving service rendered by the retinue who were there on all occasions, and rendered service appropriate to each occasion As soon as Rama came into the Antahpuram the Paduka was carefully and lovingly taken off His feet and taken care of by attendants. Again when Rama was to start from there, the Paduka was again lovingly lifted from the place where it was allowed to rest and offered at Rama's feet and so on That was the upachara Paduka received before

Now that Paduka has ascended the throne and assumed Kingship it receives reverential attention from a totally different type of people. Then it was attention by the retinue Now it is the turn of kings to wait on the Paduka and to offer obeisance to her sovereignty. They prostrate before her in groups and in doing so their head dresses-crowns and helmet etc , come into contact with the Paduka. They jostle with one another and with the Paduka In the process they rub with the Paduka. Where she was receiving soft and careful attention in the Antahpuram as ruler, she is now obliged to suffer the hard rub inflicted on her by the diadems of Kings. (160)

(To be continued)

THE ASCENT OF SAPTHAGIRI

SRI VATSA, *Anantapur*

Thousands go up daily the sacred Saptagiri and the task of affording at least a moment's glimpse of the Lord's icon to every one of them has become an ever increasing problem, thanks to the introduction of easy mechanised transport But the question is as to how many indeed ascend the seven hills in spirit and have the spiritual vision, Darsan, of the Lord which is vouchsafed to only the few that deserve, the few to whom the Lord's Grace grants the vision divine as hinted in " Divyam dadaami te chakshuhu " (Geeta).

The real and spiritually rewarding ascent is for those that seek the highest consummation, for " Yatataamapi siddhaanaam kaschin maam vetti tatvataha " (Geeta).

The Lord's Archaavatara, concretised presence, crowns the last peak, Tirumala or Sri Parvata, of the series of seven hills This abode would suggest the highest of the seven worlds, *viz* , Bhuhu, Bhuvaha, Suvaha, Mahaha, Janaha, Tapah and Satya. It certainly recalls the Sahasrara, the supreme seat or Chakra or Padma where the yogi's emancipated Aatman finds its final, ineffable and unique experience of bliss It is the " *turyaga* " of Jnaana Vaasishta.

The other six hills are named Vrishabhaadri, Garudaadri, Simhaadri, Anjanaadri, Seshaadri and Naaraayanaadri. They may well correspond to the Shatchakras, *viz.*, Mulaadhara, Swaadhishtaana, Manipooraka, Anaahata, Visuddhi and Aajna of Bhagavaan Patanjali's Yoga Shaastra That one is christened Seshadri lends authenticity to this, as the Kundalini is described as a serpent (earthbound jeevas) slumbering with its hood enmeshed twixt its three and a half coils in Mulaadhara. It starts its upward pilgrimage to Sahasraara when awakened by yoga.

Quitting Mulaadhaara, the terrestrial plane of Jada, or Tamas or ignorance, and joining the band of seekers, the pilgrim works his way up, passes Swadhishtaana where the lower cravings are shed and the taste or Rasa of the higher life is felt. Ascending higher, the dark

shackles crack and a light, till then unseen, sparkles and suffuses in Manipuraka. Mounting higher, the comforting breeze of Anaahata with the uncaused and eternally ringing Sabda, AUM (OM) wafts. Revelations of mystic truth, not heard in the orbit of creation thrill his being A new life awakes. The symphony of the soul is heard. Past are the dreams of sin The elixir of celestial life wells up and inspires the sublimated self. The alchemy of divinisation starts. At *Visuddhi* the old scales drop off Draped in divine light, now seraphically sublime and sublimated, the effulgent soul soars up to Ajna chakra where dualities disappear The self-glowing soul, the Hamsa, now baptized and called in, shoots straight to the sanctum sanctorum, the Adytum of Sat-chit-aananda, and has its fill of peace that passeth all understanding.

Reverting to the names of the hills we may have a study of similies. Vrishabhaadri may stand for Ahankara which is the primary cause of samsara, the cycle of birth and death. This is Mulaadhaara Garudaadri betokens the soaring up, tasting the elixir of divine name This is Swaadhishtaana where the tides of life ebb and flow. Simhaadri sums up the best of the beast in man It roars for the majesty of the spirit but is too weak to shatter the shell of the animal in Manipuraka Anjanaadri is the shrine of devotion and the high promise of salvation on total surrender, and this is the yoga of Daasya, of Prapatti This is the heart centre of Anaahata Seshadri betokens the full blossoming with sixteen kalas of the soul in which the Lord's form seems to recline This is Visuddhi Naaraayanaadri symbolises that transcendant state of Saarupya, of Lord's likeness This is an Aajna Chakra of two petals of like kind, where Jeevatma is shed, and invested by Lord's Grace the atman emerges in a state of identity with the Supreme and yet apart from it

The long pilgrimage ends at the presence of the Lord The blessed soul is laden with bliss, His Prasada He sweeps down to share his bliss with his kinsmen and friends and even with those whom His Grace may choose.

So do the souls that have had His real Darsan.

VISHNU DHARMA

SRI D. SATYANARAYANA,
Kendriya Sanskrit Vidyapeetha, Tirupati.

(*Continued from previous issue*)

अध्याय ३९.
CHAPTER XXXIX

This chapter is named as *Māngalyastava* or prayer for betterment Dalbhya poses a question-What should be recited at the outset of each job, at dreams which are causing fear, and at all the auspicious acts. Pulastya gives a reply by introducing a prayer The recitation and repetition of this stotra or prayer materialises all desires one cherishes and brings to completion all endeavours one has undertaken This is a very popular stotra in Vaiṣnava Society for its diction as well for the esoteric effort and insight conditions it generates while it is repeated. Indra became Lord of the three worlds and Vaideha Janaka obtained liberation by pleasing Visnu, of course, by reciting this prayer.

दाल्भ्य उवाच

Dalbhya spoke.

कार्यारम्भेषु सर्वेषु दुःस्वप्नेषु च सत्तम ।
अमांगल्येषु सर्वेषु यज्जप्तव्यं तदुच्यताम् ।। १ ।।

1. Tell me O great sage! what one should constantly remember at the beginning of all actions, at the sight of dreadful dreams and at all the inauspicious predicaments.

येनारम्भाश्च सिद्ध्यन्ति दुस्वप्नश्चोपशाम्यति ।
अमङ्गलानां सर्वेषां प्रतिघातश्च जायते ।। २ ।।

2. By which all the actions begun get materialised, in auspicious dreams get stifled and suppressed, and arrest all the retardations in respect of the actions fruitioning.

पुलस्त्य उवाच

Pulastya spoke.

जनार्दनं भूतपतिं जगद्गुरुं स्मरन्मनुष्यस्सततंमहामुने।
दुष्टान्यशेषाण्यपहन्ति साधयत्यशेषकार्याणि तथा यदीच्छति ।। ३ ।।

3. Constantly remembering Janardana, the highest of all beings, the teacher of the world, a man gets rid of all the evils and succeeds in achieving mellowing of the action and also attains all that he desired

श्रुणुष्व चान्यत् वदतो ममाखिलं वदामि यत्ते द्विजवर्य मंगलम् ।
सर्वार्थसिद्धिं प्रददाति यः सदा निहन्त्यशेषाणि च पातकानि ।। ४ ।।

4. Listen to me all that I say for your sublimation. He bestows the full triumph to all the efforts and removes all the inexpediency.

प्रतिष्ठितं यत्र जगच्चराचरं जगत्त्रये यो जगतश्च हेतुः ।
जगच्च पात्यत्ति च यः स सर्वदा ममास्तु मांगल्यविवर्द्धये हरिः ।। ५ ।।

5. Where from this inorganic and organic world finds total expanse, and who is the cause of all the three worlds, and protects and causes one to be perished let that Hari increase all the auspiciousness.

व्योमाम्बुवाय्वग्निमहीस्वरूपैर्विस्तारवान् योऽणुतरोणु
भागात् ।
अस्थूलसूक्ष्मस्सततं सुरेश्वरो ममास्तु मांगल्यविवृद्धये
हरिः ॥ ६ ॥

6 One who has expanded the ether, water, earth and fire from the molecules to the present state, may that Hari who is both gross and subtle, increase auspicious fortunes for us

यस्मात्पुरस्तात्पुरुषादनन्तादनादिमध्यादधिकं न
किञ्चित् ।
स हेतुहेतुः परमेश्वरेश्वरो ममास्तु मांगल्यविवृद्धये
हरिः ॥ ७ ॥

7 Beyond Him who is limitless, beginningless, endless and there is nothing He is the cause of the causes, is the master of masters Let Him increase my auspicious fortunes

हिरण्य [७८ब] गर्भाच्युत रुद्ररूपी सृजत्यशेषं परिपाति
हन्ति ।
गुणाग्रणीर्यो भगवान स सर्वदा ममास्तु मांगल्य
विवृद्धये हरिः ॥ ८ ॥

8. He who creates, protects and destroys the whole universe in the form of Hiranya-garbha, Acyuta and Rudra, and is the conglomeration of the three attributes, let Him always increase auspiciousness.

परः सुराणां परमः सुराणां परो मुनीनां परमो
यतीनाम् ।
परः समस्तस्य च यस्स सर्वदा मामस्तु मांगल्यविवृद्धये
हरिः ॥ ९ ॥

9 He is above all the gods, highest of all the gods, above all the recluse, beyond all the mendicants and semi-gods, He who is beyond everything, let Him grant me auspicious fortunes.

ध्यातो यतीनामपकल्मषैर्यो ददाति मुक्ति
परमेश्वरेश्वरः ।
मनोभिरामः पुरुषस्स सर्वदा ममास्तु मांगल्य विवृद्धये
॥ १० ॥

10 On meditation who cleanses of the blemishes of the saints and grants emancipation, the first even to think of among the becoming beings, let Him grant me auspicious fortunes

यन्नाम संकीर्तनतो विमुच्यते ह्यनेकजन्मार्जितपापसं-
चयात् ।
पापेन्धनाग्निः स सदैव निर्मलो ममातु मांगल्य विवृद्धये
हरिः ॥ ११ ॥

11 By muttering whose names one gets emancipated from the demerits accumulated in many a birth and who is like fire to a heap of firewood of demerits, let Him grant me auspicious fortunes

येनोद्धृतेयं पृथिवी रसातलादशेषसत्त्वस्थितिका
रणादिकम् ।
विभर्ति विश्वं जगतः स मूलवान् ममास्तु
मांगल्यविवृद्धये हरिः ॥ १२ ॥

12 He who has raised this earth from the interior regions, who is the substratum of the entire spectrum of being and existence and acts as the base to the universe constantly, let that Hari grant me auspicious fortunes.

पादेषु वेदाः जठरे चराचरं रोमस्व [७९अ] शेषा
मुनयो मुखेमखाः ।
यस्येश्वरेशस्य स सर्वदा प्रभुः ममास्तु मांगल्यविवृद्धे
हरिः ॥ १३ ॥

13 In whose feet all the Vedas exist, and the totality of the universe in the stomach, all the sages on the hair in the body, sacrifices in the mouth that master of masters grant me auspicious fortunes.

समस्तयज्ञांगमयं वपुर्विभोर्यस्यांगमीश्वरसंस्तुतस्य ।
वराहरूपो भगवान् स सर्वदा ममास्तु मांगल्य विवृद्धये
हरिः ॥ १४ ॥

14. The whole body is the forum of sacrifice and even the parts of body are being praised by the gods-that God in the shape of Boar may grant me all the auspicious fortunes.

(To be continued)

THE POETRY OF ANNAMACHARYA

SRI ACHANTA JANAKI RAM

(Lecture delivered during the Annamacharya Celebrations at Tirupati on 13-3-72)

IT would be very correct to say that the Poets of the Tallapaka family were poets of the people, for, at a period in Telugu Poetry when it was fashionable to write in a very pedantic style full of flowery Sanskrit, they chose to clothe their songs in elegant Telugu-spoken by the man-in-the street and understood by all It is indeed surprising how Annamacharya could express high Hyperbola and remarkable Metaphor in simplest Telugu phrase.

Now, it is noteworthy that though the entire work of Annamacharya was devotional in chaiacter where, in the case of some other composers, sense is sacrificed for style, there is much in his work of a highly poetic nature.

There are many ways of defining poetry There is ofcourse the standard definition that poetry represents noble thought recollected in tranquility Another and in this case most appropriate definition is that poetry is beautiful thought rendered in a beautiful manner with the additional charm of Rythm and Music

Some of Annamacharya's lines are to a person like me, haunting in character Nearly twenty years back, happening to pass by the Thyagaraja Mantapam, I chanced to hear the song beginning with the words "Palukutenela Talli" song by a well-known singer. The woids of this song haunt me to this day The song describes Goddess Padmavathi in most enchanting terms. The words " Palukutenela Talli " could be translated as " the mother whose every word is a source of Nectar." The entire song is beautiful and, as most of my listeners have heard it many times I shall not repeat it I shall only say that over a period of twenty years the words still haunt me. I consider it a veritable feast to the ears to listen to this song.

A careful student of Annamacharya's works cannot fail to notice how full of worldly knowledge this romantic poet is. Every song of his abounds in some aspect of contemporary life which, strangely, is true for all time. Being a Vaishnava Poet, he describes the Soul as a beautiful maiden seeking union with the Lord in this case, Sri Venkateswara. The coming to-gether, the separation and again the renewed search become subject-matter for some of the most elegant words in Telugu, which, at the same time, express in most eloquent style some aspect or other of the daily life of the people at that time The truths embodied in this poetry are of-course universal-applicable to all people at all times. The manner in which the truth is expressed is most arresting

In one place, the poet says *Enchaga nee daasyamu naakinãmicchitivigãna, Panchala Naa Puttuka Saphalamaye nidigo* "My life on earth finds fulfilment - now that you have rewarded me by recognising me as your servant."

There is absolute self-surrender in this line:

Idi Naaku Padivelu
Eppudoo Nenu Needaanane.

"I prize this boon for-ever, my gratitude to you is beyond measure; I am forever thine!" What we call real Advaita Bhava-absolute union with the Divine is expressed in these words:

Ne neeku Eravugaanu
Neevu Na keravu gaavu

"I am not different from you; nor are you apart from me." This is simple in language, but embodies highly poetic thought:

"I am he" is the message repeatedly stressed by the Poet.

The picturisation of the devotee as a charming damsel waiting for her Lord Venkateswara is varied and every-time we discover some aspect-novel and highly poetic about it. In recent years, Tagore does the same thing in a somewhat different manner Here, Annamacharya describes the thoughts that enter the mind of the damsel (as expressed in the words of her 'Sakhi') as she decks herself to receive her Lord. "Vainly do you annoint yourself with splendid sandal-wood paste not knowing that the very association with the Lord causes to emanate from you a sweet scent-sweeter far beyond any earthly perfume, you look into the mirror wondering at the radiance of your own reflection, little realising that your beauty surpasses all earlthly beauty,—because of your association with the Lord" The original of these lines is something wonderful

Gandamu poosevele kammani mena yee
Gandamu Nee meni Taavikante Nekkudaa
Addamu choochevele Appatappatikini
Addamu Nee momukante napuroopamaa

It is our poetic convention to compare the eyes of a damsel to the petals of a full-blown lotus, and the face of the damsel to the full-moon. The poet here employs this convention in this manner: It appears that the damsel is tired of looking for the coming of her Lord and closes her eyes for a brief minute This respite gives the lotus the courage to bloom, that is, without fear of a being defeated by its rivals, the damsel's eyes. So also the full-moon He hides himself behind the clouds, too shy to show himself in her presence But, when through interminable expectation of her Lord, the damsel's face is clouded with disappointment, then, the full-moon takes courage to show himself to the world. Here is a very fine poetic concept - a wonderful simile:

Oragi yalasatatoda nuvida kanumodpagaa
Neri galuvalalarugaa Neti Maapaina
Ativa Vadanamu Vaada nalari chandurudaina
Brathukugaa nokakontha Bayalu Merasi

The sense of fulfilment following the union is described graphically. I will read to you the original - for, no translation can do justice to the poetry contained therein:

Idigaaka saukhyamidigaaka Tapamu Mari
Idigaaka Vaibhavamu Verokati kaladaa
Ativa Janmamu Saphalamai Paramayoginivale
Nitara Mohaapeksha leka nanniyunu vidache
Sati Korikalu Mahaasānthamai yide choodu
Santa Vignaana Vaasanavole nunde
Taruni Hridayamu Krithaarthatha Bondi

All the while, the poet had been indulging in the " Sringara Rasa " But, when the climax comes, it has to be " Sāntha Rasa " embodying a perfect Bliss

Annamacharya is an adept in the art of producing excellent word-pictures One of his descriptions which remains ever-green in my memory is the highly graphic portrayal of the Dance of the Goddess in the precincts of the sanctum-sanctorum Here again, I crave the indulgence of my audience if I read the original:

Alarulu kuriyaga naadenade
Alukala gulukula nalamelmanga
Aravirı Sobagula nativalu Mecchaga
Aratera Maruguna naadenade
Varusa Poorvapu Duvaalula Tirupala
Harikaragimpuchu Nalivelmanga
Mattapu Malapula Mattela Kelavula
Tattedi Padapula Daatenade
Attilu chimmuchu Nalivelmanga
Chindula Paatala Siripolayaatala
Andela Motala naadenade
Kanduva Tiruvenkatapathi mecchaga
Andapu Tirupula Nalamelmanga

An excellent example of poetic ingenuity is the incident where the Goddess apparently makes deep obeisance to the Lord by touching his feet with her fore-head So, far this is ordinary. But, where the touch of genius comes is when the poet says that by doing so, she leaves on the foot of the Lord the mark of Kasturi from the Tilaka on her fore-head thereby stamping him, for-ever, as her property.

Chukkala bottu pettukoni sudati nee paadaalaku
Mokki yantinchenu tana mudragaanu
Nikkamuga choochuko neevu tanavaadavani
Ikkuvagaanu bettina Ide guri Summu.

Many of the similies used by the poet are full of a deep meaning. At one place, the damsel says that she is like a closed oyster with a priceless pearl hidden within, not at-all anxious to disclose herself until the time comes:

Moosina mutyamuvale mungita nunnadaana
Mudduleruga, Daiva merigite chaalu

" I do not desire to advertise my devotion. It is enough if God knows that I am his devotee " This is an object lesson to many of us who are rather ostentatious in our worship of the deity.

One of the characteristics of a great poet is his-self-confidence Rainer Maria Rilke, a great German Philosopher-poet, says. " What will you do, God—when I die? What will you do. I am afraid " Rabindranath Tagore echoes the same feeling when he says: " where would you be but for me, O God?"

Several centuries before these two great poets, Annamacharya sang· " If I did not exist, who would be the most deserving person of your divine grace; you derive fame on account of my singing about you.

Nenokkadane lekunte Neekrupaku paatramedi
Pooni naavallane keerti bondeveevu

It is surprising to note that at a time when supersition, usuage and ceremonials were reigning supreme, Annamacharya, as a true poet, was able to say " If only the mind learns to believe, even an ordinary man can become God. God pervades man's entire being."

Manasu nammanerchite manujude Devudaunu
Tanalone unnadu taavukoni Daivamu

In my humble opinion, these two lines represent Annamacharya at his best This is the message which he gives to us all. This proclamation of his, as a poet of all Time, places him at-once in the fore-front of all Poets.

GOD IN UPANISHADS

SRI A. VENKATA RAO,
Department of Englısh
S. V Arts College, Tırupatı

THE 'Upanıshads' are belıeved to be the part and parcel of the Vedas They are theologıcal books treatıng chiefly of the Supreme Beıng, Hıs correlatıon to the world and to the ındıvıdual soul and the oblıgatıons arısing out of thıs ıelationshıp One of the Upanishads ıs to be found ın a "Sanhıta" and others are located ın the 'Brahmanas' and the 'Aranyakas'

Even from tımes ımmemorıal, the Upanıshads have commanded the admiration and applause, both from Oriental and Occıdental scholars Dr. R C Dutt, when he read the Upanıshads, felt a new emotıon ın his heart and saw a new lıght before his eyes. Dr. Goldstucker felt that the Upanıshads formed the basıs of the enlıghtened faıth of Indıa. Ram Mohan Roy felt hıs whole lıfe was transformed when he happened to read a page of the Isa Upanıshad flyıng past hım. Pratt regards "them" as essentially a relıgıous rather than a phılosophıcal work Geden acknowledges how all the attempts at religious reform in Indıa have taken their rıse from the study of Upanıshads Meade has gone to the length of callıng the Upanıshads a Woıld - Scrıptures. Thus, we can say that the Upanıshads hıghly deserve to constıtute a paramount chapter of the World's Philosophy of Religion.[1]

It ıs no small wonder even lıterators lıke Emerson, Thoreau, Whıtman, Tennyson, T S. Elıot, Joyce, Yeats, George W Russel, Kıplıng, Tolstoy, D H Laurence, E.M. Forester Maugham, Babbıt, Jones, Woods, Hırayanna, Huxley and Gerald Heard, etc, came under the salubrıous spell of the Upanıshads and other Orıental scrıptures They mıght have read Deussen's translatıon. G G Desaı wrote that Prınce Dara, son of Shah Jehan, caused the Upanıshads to be translated into Persıan ın the year 1657.[2]

Upanishad

(Upa=towards+nı=down+sad=to sıt) "sittıng of opposıte the teacher to receıve instructıon, the phılosophıcal portıon of the Veda.) Upanıshads are concerned with the nature of man and the unıverse The chıef principle enumerated is that of the ıdentıty of the ındıvıdual soul or self (Atma) wıth the Unıversal Self (Paramatma or Brahman) They are the fountaın-heads for the Vedanta and Samkhya phılosophıes They are part and parcel of the Aranyaka, whıch is a part of Vedıc Brahmana Upanıshads are saıd to be more than one hundred but the most promınent among them are thırteen or twelve, accordıng to phılosophers

The popular Upanıshads are twelve ın number, namely, Isa, Kena, Katha, Prasna, Mundaka, Māndukya, Taıttırıya, Aıtareya, Chhāndogya, Brıhadāranyaka, Kaushıtaki and Svetāsvatara Revered Sankara had Commented on these Upanıshads, or at least referred to them ın his "Brahma Sutras" except the Mandukya Upanıshad Even after many centuries of comparısıon, age could not whither theır freshness nor custom could stale their

1 Prof R Dr Ranade A constructıve Survey of Upanıshadıc Philosophy P–14.

2 Quıntessence of the Upanıshads P 7

variety even to the modern man with a philosophical bent of mind. The lines that follow are only a humble treatment of the conception of God or Parama purusha or Paramathma as described in the chief Upanishads, that claim to annihilate the destructive sense of life by offering a constructive one for evolution on the righteous lines No originality has been claimed for interpretation or exposition, as one is bound to draw heavily from the eminent authors who were specially acknowledged in the footnotes One can be like gardener gathering flowers from innumerable trees in this divine garden to offer their pleasant scent to other laymen like himself in understanding " God " in proper perspective

The Brihadaranyaka Upanishad is considered to be the largest Upanishad There are six chapters, out of which chapters II, III and IV contain philosophical consequence According to this Upanishad, there are two forms of Brahman, the formed and the formless, the mortal and the immortal, the unmoving and moving, the actual (existent) and the true being [3] Now the designation for him is truth of faith (Satyasya satyam) " The vital breath is truth He is the truth of That [4]

Whoever may be the person that knows " I am Brahman," becomes this all Even the gods cannot prevent his becoming thus, for he becomes their self So whoever worships another divinity (than this self), thinking that he is one and another, he knows not [5] Sage Yagnayavalkya advised Maitreyi that it is the Self that should be seen, heard of, reflected on and meditated upon [6] One should meditate on the mind as Brahman This is with regard to the self As for divinities, one should meditate on space (Aakāsah) as Brahman This is the two-fold instruction, that which refers to the body and that which refers to the divinity He, who is free from evil, old age, death, grief, hunger, thirst and whose thought and desire are real, should be sought after and should be understood He is incomprehensible, indestructable, unattached, unfettered and beyond suffering.[7]

There is no other seer but He; there is no other thinker but He, He is yourself, the inner—Controller, the immortal [8] This " Self " is the lord of all beings, the king of all beings As all the spokes of a wheel are held together to the hub, so also all beings, all gods, all worlds, are held together (by Him) [9] The Self is taintless, beyond, unborn, great and constant (Dhruwah) [10] This great unborn Self is undecaying, immortal, fearless, and Brahman [11]

Isopanishad:

This is also known as the Vauasaneya Sanhitopanishad, which is part and parcel of Vajaseneya Sanhita or Sukla Yajurveda The introductory verses are oft quoted, but the most important verses are from nine to fourteen, which stress upon the unity of knowledge and work This Upanishad has characterised God in the following words " It moves, and it moves not and It is far, and It is near It is in all this, and it is out of all this."[12] All these features which qualify " It " is God or Brahman

Kenopanishad:

Out of the first word " Kena," the name of the Upanishad is derived. It is the off-shoot of Talavakara branch of Samaveda. This Upanishad envisages God as the power and controller of all senses He is the highest

---

3 II—3-1
4 II—3-6
5 B U I—4-10
6 II—4-5
7 II—4-14
8 III—7-23
9 II—5-15
10 IV—4-20
11 IV—4-25
12 (5)

Subject and all others are mere objects All powers of the individual are derived solely from Brahman and the individual has no power of his own So God is omnipotent Brahman is unknown to the wise and is known to the ignorant [13] That which is not revealed by speech, that by which speech is revealed-know that alone to be Brahman That which people cannot conceive with the understanding, that by which the understanding is conceived, know that alone to be to be Brahman [14]

Mundaka Upanishad:

The Upanishad removes ignorance, Sankara says, as a razor (Mundaka) removes the hair from the face Hence it is called by that name It has got three chapters (Mundaka), the first chapter differenciates the science of Brahman and the inferior science (Para and Apara), the second chapter deals with the nature of Brahman and the third 'Mundaka' with meditation, etc This book describes Brahman as "that immortal, undecaying Person" (Purusha), whose place can be reached only by sages [15] His head is fire (Agni) or heaven His eyes are the sun and the moon His ears are the quarters ('Diks') His speech is the uttered Vedas. His breath is air His heart is the world. The earth came out of twin feet This Person is the Inner Self of all creatures ("Sarvabhutantaratma") [16]

Mandukya Upanishad:

Mandukya, the sage, is regarded as the author of this Upanishad There are only twelve verses in it Truly, all this is Brahman This Self is Brahman [17]

Svetasvatara Upanishad:

This book is divided into six chapters The transcendent characteristic of Brahman, His immanence in Nature, Maya, and relation of the individual soul to Brahman, etc, were treated God, says this Upanishad, is the Cause of all, the Lord of the guiding deities of the senses He has no father or Lord [18] That one God is hidden in all things, he is Omnipresent and the Inner Self of all He superintends all work and lives in all beings He is the Witness, the Inspirer, detached and above the gunas [19] He, who is the one mover of many inactive things [20] He is the Maker of all, the all-knowing, the Self-subsistent, the maker of time, endowed with the gunas, Omniscient, the Lord of Nature and of the Soul, the regulator of the Gunas and the cause of the preservation, bondage and liberation of all [21]

Katha Upanishad:

The (Divine) Self, which is smaller than the smallest, and greater than the greatest, is placed in the heart of this living creature One who is free from desire and sorrow, sees the glory of the Self when his internal organs become pure [22] In God, the sun rises and sets The gods do rest No one can go beyond Him.[23] He has no form visible to the physical eye No one can see him with the eye He is revealed through the heart, the understanding and through meditation [24]

Kaushitaki Upanishad defines Brahman as the guardian and Sovereign of the world and the Lord of all One should know thus—"He is my Self"[25]

---

13. I—2-3.
14 I—1-4 & 5.
15 I—2-11.
16 II—1-4
17. 2
18. VI—9.
19 VI—11.
20 Ibid—12
21. Ibid—16
22 II—20
23 II—1-9
24 II—3-9
25 III—8

So far, we have surveyed briefly the principal Upanishads for the concept of God or Brahman. It is a Herculean task to define Brahman, as various commentators have given different interpretations in this regard, but Sri Sankara's commentary is considered to be the last word on the subject

To sum up, that Omnipresent, yet transcending sweet immensity is the Purushottama of the Bhagavad Gita and the Aupanishad Purusha of Bhagavan Yajnavalkya This is the Purna Purusha of the Vedas. This is the wise, intelligent and self-existing (Kavirmanisi svaya yambhuh) Ruler of the mind of the Isavyasa Upanishad For this Prana of prana, search is undertaken by the Kena Upanishad. This is the eternal and intelligent (nityachetana) inner Atma of all beings (Sarvabhutantaratma) and the Death of death, instructed by Yama, in the Katha Upanishad This is the partless and immortal Purusha (akalamrta Purusha) mentioned by Bhagavan Pippalada in the Prasna Upanishad This is the divine formless Purusha (Divyohyamurta Purusha) and supreme Brahman (Parama brahma) whose glory (mahima) Bhagavan Angiras sings in the Mundaka Upanishad. This is the auspicious and secondless (Shivamadvaitam) Atma of the Mandukya Upanishad, by knowing the bliss of which all fear, departs from the bossom of man This is the highest Intelligence and Knowledge (Prajnana) that the Aitareya Upanishad holds out as Brahman This is the Deva by knowing whom, man overcomes death, in the opinion of Bhagavan Svetaasvatara. And this is, the Repository of beauty (samyadvama) that Bhagavan, Satyakama Jabala teaches as the bringer of beauty and refulgence (Vamani, bhamani) in the Chhandogya Upanishad, as Sri G G Desai felt [26]

26 Quintessence of the Upanishads by G G Desai—P 191

SURPASSING OF THREE GUNAS

PROF. D. V. RAMANA RAO,
Regional Engineering College,
Rourkala–8.

The cyclic process of births and deaths is attributed to the entanglement of Atman (Soul) in the human frame of body - mind - intellect equipment through Vasanas or desires or qualities The scriptures proclaim that liberation of soul or Moksha can be attained only by the exhaustion of these Vasanas through an intelligent and Dharmic living

Satwam rajasthama iti gunāh prakruti sambhavāh
Nibadhnanti mahābāho dehe dehinamavyayam
Ch. XIV, Sl. 5

Thus Lord Krishna says that the nature-born qualities of Sattva, Rajas and Tamas firmly tie the imperishable soul to the body The emergence of a body with a form and a shape is due to the presence of a mixture of these Gunas and there is no existence on earth, in the heavens or among the celestials which is free from these qualities

Na tadasti prudhivyām va divi deveshu va punaha
Sattvam prakrutijairmuktam yadebhissyathri bhirgnnaih—

So it is evident that death does not mean salvation or mukti as long as the Vasanas are still lingering The residual vasanas are responsible for coming into existence once again. In Bhagavadgita - the discourse between the confident master Lord Krishna and the doubting disciple Arjuna, from the beginning till the end, there is a mention regarding these Gunas here and there.

Traigunyavishayā Vedā nistraigunyo bhavārjuna
Nirdvandvo nitya sattvastho niryogakshema ātmavān
—Ch. II, Sl. 45.

Vedas deal with the three Gunas or modes of Prakriti and Lord Krishna urges Arjuna to raise above them and become indifferent to the pairs of opposites.

Prakruteh kriyamānāni gunaih karmāni sarvasah
Ahamkāra vimūdhātma kartāhamiti manyate
—Ch. III, Sl. 27.

All actions are being done by these three modes of prakruti whereas the ego-centric individual considers himself as the doer or Karta. It is thus clear that the actions are in accordance with the vasanas enveloping the soul.

Kāma esha krodha esha rajogunasamudbhāvah
Mahāsano mahāpāpmā viddhyenamiha vairinam—Ch. III, Sl. 37.

The Rajas is the seat of desire and unfulfilled desire results in anger. This Rajas is insatiable and does not get satisfied. This is the greatest enemy to a seeker of liberation.

The hectic activity of an individual is a result of these gunas. The preponderating resultant of these qualities gives a direction to one's actions. Any action can be classified as Sattvic, Rajasic or Tamasic depending on the overall qualities of an individual. Action or Karma is dependent upon guna and depending on guna and karma, four orders of society were created by Lord:

Chāturvarnyam mayā srushtam guna karma vibhāgasah
Tasya kartāramapi mam viddhyakartāra mavyayam—Ch. IV, Sl 13.

The entire creation is therefore a play of these three gunas enveloping the soul Unless and until the so-called sheath or envelope is exhausted and rejected, one cannot realise the Soul or Atman or Self. So, only a trigunātīta - a person who surpasses all the three qualities—has the requisites for self-realisation.

Tribhirgunamayairbhaavai rebhissarva midam jagat
Mohitam nābhijānāti mamebhyah paramavyayam—Ch. VII, Sl. 13

The delusion to take unreal as real is due to the three gunas and hence the individual is not in a position to realise the play of the Lord who is above these and imperishable.

In the thirteenth chapter, Kshetra Kshetrajna Vibhāgayoga, Arjuna asks Lord Krishna to tell him clearly about Prakriti and Purusha; Kshetra and Kshetrajna; Jnanam and Jneyam. Lord Krishna brings out the differences between these pairs of terms very vividly in this chapter.

Purushah prakritistohi bhunkte prakritijaan gunaan
Kāranam gunasangosya sadasadyoni janmasu
—Ch. XIII, Sl. 22

The divine spark or the element of conciousness or awareness present in prakriti or kshetra is called purusha or kshetrajna. If the play of Purusha is withdrawn from the Prakriti, then the entire dynamism or activity of the scintillating individual disappears. Hence Purusha is the primordial principle for the entire existence. Presiding over the individual, it appears to be enjoying all objects of the nature of the three gunas. It is the attachment to these qualities that is responsible for rebirth at suitable places congenial to exhibition and fulfilment of these qualities.

These cyclic processes of birth and death are not very enjoyable. Bhagawan Sankara says in his Bhajagovindam

Punarapi jananam punarapi maranam
Punarapi Janani Jathare sayanam
Iha samsaare bahu dustaare
Kripayaa paare paahi muraare.

He prays for the Kripa or mercy of Lord Krishna to get out of this tangle.

This entanglement of Soul in the body giving rise to a shapely individual is due to these three qualities. All the acts of the body—physical, mental and intellectual are nothing but the display of these qualities. In chapter XVII, Sraddhātraya Vibhagayoga, Lord Krishna gives to Arjuna a pen–picture of the individuals exhibiting these qualities The sraddha or the attention one evinces, the food one eats, the yajna one performs, the physical, vocal and mental tapasya one gets involved or the daana (charity) that one makes—all these can be classified into three categories—saatvic, rajasic and tamasic The quality of the person reveals itself vividly in all these actions. Lord Krishna continues his narration in the next eighteenth chapter (Mokshasanyaasa yoga) and classifies Tyaaga, Jnaana, Karma, Karta, Buddhi, Dhruti and Sukha also into the above three categories. All these distinctions are meant to put before a discerning individual the examples to shun and avoid and the one to emulate. We do not have any say in the matter of coming into existence but having come, we have a choice to make and a path to follow by our own actions One sees a Kaleidioscopic picture of plurality of individuals. The unique privelege of discerning between different actions - actions that bind *Him* further and further and actions that are contributory to *His* liberation - is given to human being

Lord Krishna gives in slokas 22 to 25, Chapter XIV the qualities of a Gunatita

Prakaasam cha pravrittum cha mohameva cha paandava
Na dweshti sampravrittaani na nivrittaani kaankshati—Sl. 22.
Udaasinavadasino gunairyo na vichālyate

(*Continued at page* 28

FAITH

SRI 'SATYA'

WHAT is meant by faith? It is trust, reliance, honesty or pledged word A child has faith in its parents Nature provides bond of attachment between the mother and her off-spring, as long as protection to the young one is needed. It is the inherent feeling that impels the hungry child to demand its mother for food A school boy asks his parents to get him books A teen-aged girl asks her mother for fine clothes A youngman who is going to enter a profession, naturally seeks the advice of his father. A young lady acquiesces to the proposal of her parents to marry her to the man of their choice

Why this demand, solicitation, entreaty, supplication or submission? It is owing to the faith that the children have fostered in their parents. It is the instinct that made the children rely on their parents on every occasion for help.

But with the accumulation of knowledge and acquisition of skill that enables them to meet the demands of daily life, ones dependence on elders becomes less and less marked A man becomes almost self-reliant.

The wheel of fortune of everyone on the face of earth revolves in its allotted course. Man has virtually no control over his destiny. It is the fate that is responsible for the pleasures and pains of every living being. Delight and distress often succeed each other. There will be moments of despair and agony There will be occasions when man has to feel discontented. In society there may be discord and concord among people, whatever may be the cause. Man is subject to disease and disorder.

For centuries there has been constant endeavour on the part of man to make his life peaceful and to live in harmony with his fellow beings The qualities of envy, hatred, self-love, etc., that constitute the feeble part of the personality of man often dispel his love towards his brothers It is on trivial matters, and often without any reason, that fellow feeling among the people is dissolved. It leads to separation into groups. The motive behind the formation of the association is the feeling of apparent reliance of faith in the power of the group.

Family is the sub-division of a group. All the affairs are managed by the head of the family. He deals in cash. He makes the payments and receives income from property or services. Services may be rendered by the adult male members of the family. Women are also allowed to enter some professions. They assist the male members in the profession or occupation. The senior most male member generally acts as the head of the family. The senior-most woman is entrusted with the management of the kitchen. She supervises the work of the women. She arranges for the supply of food to all the members of the family. Other members have to follow her instructions.

As long as this well-knit is perfect in set-up and functioning, there is no worry to the other members of the family. As they have simply to follow the elders, they have nothing to worry about their food or for the health and welfare of themselves and those of their off-spring. This is possible when they have faith in the ability and benevolence of the head of the family, and the head of the family relying on the willful co-operation of these dependents that make the unit indivisible. All this can be accounted for the element of faith in each other.

Our ancient culture depicts to us how each village enjoyed self-reliance; how the entire folk lived as a single unit; how they lived in peace and plenty. Youth used to show reverence to all the elders, specious treatment being given to parents and teachers (Gurus). They feared God. They believed in the power of the Almighty.

The age-old customs have melted away into oblivion with the passage of time. The present set-up is based on modern thought that has been imported from abroad. Imitation in the mode of dressing and habits is not difficult to acquire. It does not require any efforts. But the majority of people have lost belief in our age-old customs, the sayings of saints and the power of the All-Powerful.

It is confidence in one's mind that regulates the action in doing a thing perfectly. It is "faith in Self" Of course, this aspect of "faith in self" is not easily perceptible. It requires perspicacity of thought to sense it Whereas it is the reliance on the good will of the Society that promotes welfare of the people It is faith in society.

It is evident, therefore, that mankind has to foster faith; it is the faith among the people themselves But faith in the power of the Supreme power of the Almighty is all powerful and rids man of worry, misery and despair. It is faith in God that keeps man away from worrying about future It is faith in God that enables man to pass through tribulations It is the faith in God that keeps all men together in harmony

It is the readers faith in *Srinivasa* that creates serine atmosphere around them.

(*from page* 26)

Gunā vartanta ityeva yovathishtati nengate —Sl. 23.

Sama duhkhasukhah swasthassamaloshtāsma kānchanah
Tulya priyāpriyo dhirastulya nindātma samstutihi—Sl. 24.

Manaavamanayostulyastulyo mitrāripakshayoh
Sarvaarambha parityāgi gunātītassa uchchyate —Sl. 25.

A man who surpasses all the three gunas, does not feel aversion nor does he feel any longing for the outcome of these qualities. He behaves like a witness to all these and remains firmly established in God and is never disturbed from that state. He takes all pairs of opposites alike - Joy and sorrow, pleasant and unpleasant, censure and praise, honour and ignominy. He knows that only Gusna act and hence he remains aloof and unconcerned with the variety of results An exactly similar description of a Sthitaprajna is given in chapter II and of a Bhakta in chapter XII. All these depict the same serene and unperturbed state of equanimity of mind We sometimes come across such people - divine beings in human form They are jivanmuktas —liberated even while living a normal commoner's life Our scriptures hold promise to everyone of us to reach this state of Self-Realisation even while leading an active life. Thus Gita is a dynamic philosophy raising work to worship when blended with the correct attitude or Bhavana.

May the blessings of Lord Venkateswara be on everyone of us so that we can proceed on the correct path to achieve the goal.

LORD VENKATESWARA AND ALWARS

DR. G. T. GOPALAKRISHNA NAIDU.
VENGADAM, COIMBATORE-3

(*Continued from previous issue*)

CHAPTER II

SELF-FORGETTING DEVOTEES

As referred to in the fore-going pages, Theertham from Akasaganga was being fetched by an elderly archaka for Azhakappiran as a daily routine. One day a hunter approached the elderly person to give him some water for quenching his immediate thirst. The request was flatly turned down as that water was intended for Azhakappiran's Holy Bath and therefore it should not be defiled. The archaka avoided the troubling hunter and walked fast far out of his reach till at last he found that the weight of the mudpot containing water, was becoming less and less He stopped to find out the reason and was aghast to see water flowing out of the mudpot through a hole caused by an arrow shot by the hunter who was found drinking the flowing water. The archaka was wild with rage at the turn of events when the hunter addressed the elder thus· "Thatha, I was very thirsty; kindly pardon me," and so saying, he vanished. And in his place stood *Srinivasa*, giving benediction to the sage Even to this day the descendants of this sage Archaka, are known as Thathacharya family Such are the ways of Venkateswara!

Bhakta Thyagaraya:

Purandara Dasa, Thallapakkam poets and Thyagaraja are a few of the intense devotees of God Srinivasa whose fame had spread far and wide.

Once Thyagaraya's songs brought down the screen in front of the deity and helped him to have the vision of Venkateshwara. Thyagaraya sang.

"Tirupati Venkataramana, Thy Screen
Thou shalt take,

And show Thy Brilliant self for my sake" and in a trice, the screen fell down revealing God's wonderful Form. Thyagaraya now exclaims

Venkatesa! Thousand eyes need I to gaze on you!
In a bewitching form you appear new!

Kulasekhara Azhwar:

Now is our happy prerogative to approach the Azhwars who have sung the Glory of Venkateswara in their supreme excellence

One such is Kulasekhara, the Devotee-king of Kerala, whose hymns are ennobling, rapturous and ecstatic. He approaches Venkateswara in extreme humility and desires to become a small partridge to live for ever in the Swami Pushkarani of celestial fame at Vengadam He pines to become a beaten tract over which devotees would walk to the haven of Srinivasa He longs to have dharshan of the deity continuously; he hungers to lie prostrate in His presence so that he can always be seeing His enchanting face, and at the same time be affording a lovely path for devotees to tread over his body to have a glimpse of God. Kulasekhara's ten such scintillating songs are soul-stirring; and one such is rendered as thus:

"Tirumal! you cut asunder all sin,
Your tall stature Bhaktas win,

Wish I ever to be at your side,
And increase my devotional tide
Crave I for Devotees to walk over my little self
And enable them enjoy Thy supreme Self"

A Bhaktha of such magnitude is rare to find A brief history of this sage-King's life is worth mentioning

Kulasekhar's Life—An image of Devotion:

Kulasekharar was born (on the Sukla Dwadasi of the month of Kumbha)of a princely order His father, King Dradha-Vrata, of a pious disposition, died when Kulasekhar was yet a child However, the young prince was trained in state-craft till he took up the administration of the Chera line of Kings He proved a good administrator and an able diplomat

On the cultural side he became proficient both in Sanskrit and Tamil with his propelling initiative and forward zeal He became interested in Valmiki Ramayanam and drank deep into the lore of that great Poet and author

One day, the Ramayana Pandit who was regularly teaching Ramayana to Kulasekhar had to be absent for a day and in his place his son deputised for the father The son felt that he could show himself at best, as youngsters should, and explained to the King the episode of Sita being carried away by Ravana, the Rakshasa Chief The lecturer said that Sri Rama was in extreme sorrow and was lamenting over Sita's loss Kulasekhara's impressionable mind was upset He was visualising Sri Rama in this lamentable condition, called out for his army chief to get prepared to invade Lanka, fight out Ravana, release Sita from captivity, and fetch Her back to Sri Rama Soon the palace became disturbed with anxious activity, the courtiers were agitated This commotion reached the ear of the elder teacher the father, who immediately rushed to the King and cried out that Sita had been taken back triumphantly from Lanka and that she was safe with Her spouse, Sr Rama. As Kulasekhar heard this, he heaved a sigh of relief He repaired to his bed and after a spell of sleep, he became normal again

King Kulasekharar's palace was freely accessible to all Vaishnavites, much to the annoyance of the ministers of the Court They hatched out a plot to drive away these 'intruders,' from the palace as they imagined they were creating nuisance to the administration. A valuable Navaratnamala was reported missing from the royal treasury; and officers pointed their combined fingers to the Bhaghavathas who, they said, would have stolen the property The Devotee King would not believe this accusation against these devotees, the Lord's servants; and towards this end, he worked out a dangerous test. A black cobra was arranged to be fetched in a pitcher and the King, to the consternation of all around, put his hand into the pitcher stating that if any or all the Bhagavathas had stolen the jewel, let the cobra bite him (the King) A dreadful immolation as this, the courtiers did never anticipate The cobra was taken out by the King to the surprising shock of all. It slided out of the hands of the Devotee King and disappeared into the nearby bush The officers fell prostate before the King, admitted their guilt, described their ruse and prayed for pardon The King excused them though he was sad to learn the vagaries of the Court He left the Kingdom in charge of his officers and went on a pilgrimage in the country. On return he installed his son on the throne and freed himself from all Kingly responsibilities He settled himself as a Devotee near Azhwar Tirunagari for life-long concentration on God and His attributes. His verses on Deities in general and Lord Srinivasa in particular are of an arresting and bewitching kind

May our culture and existence be modelled after this lovable Devotee.

TIRUMALA MY HILL

Sri R. PADMANABHAN, B.A., B.T.
Vellore–12.

It's a rich and rare Hill,
Oh, it's a fresh and fair Hill,
It is a near and dear Hill,
This great Hill of mine.

No bhaktas than its are braver,
Its worshippers never waver,
I'd boldly walk up the Hill,
This seat of the Lord.

It's not a dew or cold Hill,
Yes, it's a bright and bold Hill,
Oh, it's a true and old Hill,
This great Hill of mine.

Oh, it's a fresh and fair Hill,
yes, it's a near and true Hill,
Oh, it's a famous Hill,
This great Hill of mine.

SRI VENKATESWARASWAMI TEMPLE, TIRUMALA.

REVISED PROGRAMME OF ROUTINE PUJAS AND DARSANAM

3–00 A.M.	to	3–30 A.M.	...	Suprabhatham.
3–30 A.M.	to	5–30 A.M.	..	**Viswaroopa Sarva Darsanam**
5–45 A.M.	to	6–30 A.M.	...	Thomalaseva (Arjitham)
6–45 A.M.	to	7–30 A.M.	.	I Archana (Arjitham)
7–30 A.M.	to	8–30 A.M.	...	I Bell and Sathumorai
9–00 A.M.	to	12–00 NOON	..	**Sarva Darsanam**
12–00 NOON	to	12–30 P.M.	...	II Archana (Ekantham) Bell
12--30 P.M.	to	6–30 P.M.	.	**Sarva Darsanam**
6–30 P.M.	to	8–00 P.M	..	Night Kainkaryams
8–00 P.M.	to	10–00 P.M.	...	**Sarva Darsanam**
		10–30 P.M.	...	Ekanthaseva (Arjitham)

THURSDAYS :

3–00 A.M.	to	3–30 A.M.	...	Suprabhatham
3–30 A M.	to	5–30 A.M.	...	**Viswaroopa Sarva Darsanam**
5–45 A.M.	to	6–30 A.M.	...	Thomalaseva (Arjitham)
6–45 A.M.	to	7–30 A.M.	...	I Archana (Arjitham)
8–00 A.M.	to	8–30 A.M.	...	I Bell and Sathumorai
9–00 A.M.	to	11–30 A.M.	...	**Sarva Darsanam**
12–00 NOON	to	1–00 P.M.	...	Sallimpu and II Archana Private
1–00 P.M.	to	5–30 P.M.	..	**Sarva Darsanam**
8–00 P.M.	to	10–00 P.M.	...	Poolangi Darsanam (Arjitham)
		10–30 P.M	...	Ekanthaseva (Arjitham)

FRIDAYS :

4–00 A.M.	to	4–30 A.M.	...	Suprabhatham (Private)
7–00 A.M.	to	9–00 A.M.	...	Abhisekam (Arjitham)
12–30 NOON	to	1–00 P.M.	...	Thomalaseva (Private)
1–00 P.M.	to	1–30 P.M.	...	Archana (Private)
1–30 P.M.	to	2–00 P.M.	...	Bell and Sathumorai
2–00 P.M.	to	9–00 P.M.	...	**Sarva Darsanam**
		10–30 P.M.	...	Ekanthaseva (Arjitham)

ஸப்தகிரி

மலர் 2]   மே   [இதழ்: 12

ஆசிரியர்:

எம். சந்திரமௌளி ரெட்டி
எம். ஏ., ஐ. ஏ. எஸ்.
எக்ஸிக்யூடிவ் ஆபீஸர்,
திருமலை - திருப்பதி தேவஸ்தானம், திருப்பதி.

★

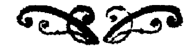
ஆண்டுச் சந்தா ரூ 5/–
தனிப் பிரதி 35 பை

★

மாத இதழுக்கும்,
மற்றும் இதர விபரங்களுக்கும்

ஆசிரியர்,
திருமலை-திருப்பதி தேவஸ்தானம்,
திருப்பதி.

பொருள் அடக்கம்

பக்கம்

ஆசிரியர் உரை

★ ★ ★

கள்ளங்கபடமில்லாத சிறு குழந்தைகளின் மனமும, தன்னுடைய உணவை அளவுடன் உட்கொள்ளும அறிவு படைத்த பசு இனங்களும, எந்தப்பெயர் சொன்னால் படைகூட நடுங்குமோ அப்படிப்பட்ட அகால விஷத்தை தன்னுள அடக்கி வைத்திருக்கும காலநாகமும இன்னிசை என்றால் மயங்கும் உதாஹரணத்திற்கு புராணங்களில் வேண்டிய அளவு இருக்கிறது ஆனால் விஞ்ஞான சம்பன்னநாக வேண்டிய இந்த மனிதன, இசையினையும, அதனினும் சிறப்பான கலைகளின் முக்கியத்துவத்தை அறியவில்லை காலததை ஓட்டுவதற்கும் வாழ்க்கையில் ஆடம்பரத்திற்கும் இக்கலைகள உபயோகபபடுகின்றன. இந்த சமுதாயத்தில கலைகளின வளர்ச்சி இல்லை என்றால் நாட்டுக்கு அபிவிருததியிருககாது என்று ஆந்திர தேவதாய மந்திரி சொன்னசொற்கள், இந்த சமயத்தில் கலைகளை நன்றாக வளர்த்து பாதுகாகக வேண்டியது நம்முடைய முயற்சியின் முககியத்துவத்தைக கூறுகின்றன.

கடந்த காலத்திலிருந்து எல்லா நாடுகளிலும ஆராதனை ஸ்தலங்களும முக்கியமாக நம்முடைய தேவாலயங்களும் நல்ல அறிவு வளர்சசிக்கும், சிற்ப, சாகித்தியம முதலியகலைகளுக்கும் ஊன்றுகோலாக அமைந்துள்ளன சங்கீத, தேவாலயங்களுக்கு ஆதாரமான இராஜ்யங்கள்பல காலகிரமமாக மறைநது விட்டபோதிலும் பல தேவாலயங்கள் இன்னும் உள்ளன கவிஞர்களும், பாடகர்களும், இசைஞானம், சிற்பக்கலை முதலியவை அறிந்த அறிஞர்களுக்கு தேவாலயங்களின் ஆதரவால் வாழ்க்கை அமைநது, அவர்களும் தாங்கள கற்றகலைகளை மக்களின் ஆத்யாத்மிக அபிவிருத்திககு சரிபடும்படி ஆலயங்களை அநதந்த கலைகளினால் சிறப்பித்தார்கள். மனிதனை கலைகளின் மூலமாக விஞ்ஞான அறிவு படைத்தவனாக்கி அவனுள் ஆத்யாத்மீக உணர்ச்சிகளை அதிகப்படுததி வாழ்க்கையின லக்ஷ்யத்தை தெரியப்படுத்துவதுதான் பாரத கலைகளின முககிய லக்ஷியமாகும். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளில் நம் முன்னவர்கள் சிங்கார சாஸ்திரத்தையும உபயோகித்தார்கள் எனலாம் அதனால் வேண்டியவர்களுக்கு தகுந்த போதனை கொடுப்பதோடு, மககளின் காம, குரோத வாஞ்சைகளை வென்று, உலக விஷயங்களை தியாகம்செயது, ஆன்மீகத்தை அடைவதற்கு இது உதவியாக இருந்திருக்கலாம். இல்லை என்றால பல ஆலயங்களில் சிங்கார சிற்பங்கள் இருப்பதறகு சாதாரண மனிதன் புரிந்து கொளளத்தக்க வேறொரு காரணமும் காணலாகாது. இவ்விதமாக ஆலயங்கள் கடந்தகால சம்ஸ்கிருத வைபவங்களை பாதுகாத்து வளர்த்தன. வரங்கல் மாவட்ட ராமபப,

(தொடர்ச்சி 38 பக்கம் பார்க்கவும்)

செய்திச் சுருக்கம்

திருப்பதி ஸ்ரீ கோவிந்தராஜசுவாமி ஆலயத்தின் மகா சம்ப்ரோக்ஷணம்

திருப்பதியில் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜ சுவாமி ஆலயம் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது அதன் விமானம் பாழடைந்து இருந்ததினால், தேவஸ்தான போர்ட்டினரால் புதுப்பிக்க தீர்மானிக்கப்பட்டது. சென்ற நவம்பர் 7-ம் தேதி (7–11–'71) பெருமாளையும் பரிவார தேவதைகளையும் கல்யாண மண்டபத்திலுள்ள பாலாலயத்திற்கு மாற்றினர் அதுமுதல் அங்கேயே ஸ்ரீசுவாமியின் பூஜைகள் நடந்துக் கொண்டிருந்தன. அதுமுதல் சுவாமியின் விமானமும், ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி விமானமும், கல்யாண மண்டபத்தில் மேல் இருக்கும் விமானமும், பாதமண்டபத்தின் விமானமும், பழுது பார்க்கப்பட்டு, பார்ப்பதற்கு அழகாக தயார் செய்யப்பட்டிருந்தன. சன்னதிக்கு எதிரில் இருக்கும் ஸ்ரீ ஆஞ்சநேய சுவாமி சன்னிதியையும் கூட பழுதுபார்க்கப் பட்டது. உளகோபுர பிராகாரங்கள் கூட பழுது பார்க்கப்பட்டன. இந்த வேலைகள் எல்லாம் முடிவு பெற்றபின் 9-4-72 ம் தேதி யன்று மகா சம்ப்ரோக்ஷணத்திற்கு முகூர்த் தமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

மகாசம்ப்ரோக்ஷணம் ஸ்ரீவைகானஸாகம சாஸ்த்திரப்படி (ஐந்து) 5 நாட்கள் நடத்து வதற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

4–4–72 ம் தேதி காலை 40 வைகானஸ பண்டிதர்களுக்கு 'ருத்விகவரணம்' நடந்தது. மாலை விஸ்வக்சேனர் (சேனாதிபதிகளின்) உற்சவம் கணிஜமண்டபத்தில் (தேவஸ்தான தலைமை காரியாலயத்தில்), ஆஸ்தானத்தின் பின் ம்ருத்சங்ரஹணமும் நடந்தது. அதன்பின் ஆலயத்தின் யாகசாலையில் அங்குரார்ப்பணம் நடத்தப்பெற்றது.

5–4–72 ம் தேதி புதன்கிழமை அகல்மஷ ப்ராயச்சித்தஹோமம் நடந்தது யாகசாலை யில் பெருமாளுக்காக பஞ்சாக்னிகளும், ப்ராயசித்த பௌண்டரீகாக்கினியும், விமா னத்திற்காக பஞ்சாக்னிகளும். ப்ராயசித்த பௌண்டரீகாக்கினியும் மகாசாந்திபௌண்ட ரீகமும் மற்ற பரிவாரதேவதைகளுக்கு ஆறு ஔபாஸனக்கினி குண்டங்களும் வாஸது அதிவாசங்களுக்கு மேலுமிரண்டு ஔபாஸன க்கினி குண்டங்களும் மொத்தம் 21 யாக குண்டங்கள் நிர்மிக்கப்பட்டு அன்று மாலை ஆக்னிமதனம் செய்து அதில் அக்னி பிரணயனம் நடைபெற்றது. அன்று மாலை பூஜைக்குபின் ஆச்சாரியரும், மற்றும் ப்ருத் விகர்களும் வேண்டிய காரியக்கிரமங்களை நடத்தி பெருமாளின் தேஜஸினைபிராதனகும் பத்திற்கு ஆகாஷணம் செய்தனர். அப்படியே பரிவார தேவதைகளிலிருந்தும் களாகர்ஷணை செய்யப்பட்டது அககும்பங்களை மற்ற உற்சவாதிபேரங்களுடன் கோயில் வலம்வந்து வாத்தியகோஷத்துடன் யாகசாலையில் பிர வேசித்து அந்தந்தயிடத்தில் தேவதைகளை பிரதிஷ்டை செய்தனர்.

6–4–72 7–4–72 ம் தேதிகளில் காலை, மாலைகளில் யதோகத்த ஹோமங்கள், அதி வாசங்கள், அதிவாசஹோமங்கள் அனுசரிக் கப்பட்டன.

8–4–72 ம் தேதி சனிக்கிழமை யாகசாலையில் ஹோமங்கள் நடந்தபின் ஜலாதிவாசமுத்தை யும் அதற்கு வேண்டிய ஹோமங்களையும் நடத்தினார்கள். பின்னர் அர்ச்சகர்கள் ஜபிக்க வேண்டிய த்வாதச சூக்தங்கள் மகாசாந்தி மந்திரங்கள் முதலான மகா மந்திரங்களை

ஜபித்து, மகாசாந்தி பௌண்டரீகத்தில் பூர்ணாஹுதியையும் நடத்தினர். பின்னர் மகாசாந்தி கும்பத்துடன் ஆலயத்தை பிர திக்ஷிணை செய்து, ஸ்ரீ சுவாமிக்கும் பரிவார தேவதைகளுக்கும் சாந்தி கும்பஜலத்தினால் அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

அன்று இரவு யாகசாலையில் நிருகத்த ஹோமமும், பெருமாளுக்கும் மற்ற பரிவார தேவதைகளுக்கும் சயனாதிவாசமும், பௌத் திர பிரசம்சனமும் நடத்தப்பட்டன.

இவ்விதமாக அல்லும், பகலும் பூஜைகளை நடத்தி விடியற்காலை வேளை பூர்ணாஹுதி நடத்தினார்கள்.

9–4–72 ம தேதி காலையில் பிராதானா சகரும், மற்றவர்களும், கும்பங்களை தலையில் வைத்துக்கொண்டு வேத, மந்திர. வாத்ய கோஷங்களுடன். ஆலயத்தை வலம்வந்து சுபமுகூர்த்த சமயத்தில் ஸ்ரீ பெருமாளின் மூலவிக்ரஹத்தை அடைந்தார்கள். அங்கு ஆச்சாரியார் நியம நிஷ்டையுடன் ஸ்ரீ சுவாமிக்கு களாந்யாசம் செய்தார், விமானங்களுக்கு மற்ற தேவதைகளுககு அந்தந்தருத்விக்கள் களாந்யாசம் செய்தனர்.

இந்த மகாசம்ப்ரோக்ஷணம் எல்லாம் கூட திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான ஆஸ்தான வித்வானான தர்கவேதாநத மகாவித்வான் பண்டித வேதாநதம் ஜகந்நாத சாரியரின் மேற்பார்வையில் நடந்தது.

தேவஸ்தான அதிகாரிகள், அர்ச்சகர்கள். ஜீயங்காரகள், ஆசசாரியபுருஷர்களும் மற்றும் நூற்றுக்கணககான பக்தர்கள், மிகபகதியுடன் இந்த சமப்ரோக்ஷண சமயத்தில் கலநதுக் கொணடு ஸ்ரீ சுவாமியின் ஆசிகளைப்பெற்றனர்.

பழுது பாரக்கும் வேலையை நடத்திய சிற்பி ஸ்ரீ எ. ஆர். சுப்ரமணியம் ஸ்தபதி அவர்களுக்கு தேவஸ்தான தலைமை அதிகாரி தங்க பதக்கத்தை வழங்கினார்.

9–4–72 ம தேதி பகல ஸ்ரீ சுவாமிக்கு கல்யாணோத்சவமும், 10–4–72 தேதி காலை திருப்பாவடையும் மிகவும் வைபவமாக நடைபெற்றன.

9–4–72 ம தேதி இரவு ஸ்ரீ கோவிந்தராஜ சுவாமிக்கு பெரிய சேஷ வாகனத்தினமேல் உற்சவம் நடந்தது.

இந்த சம்ப்ரோக்ஷணம நடந்த ஐநது நாட்களில் வேதபண்டிதர்கள் வேதபாராயணமும், புராண. இதிஹாச, ஸ்ரீ பாஷ்ய, வேங்கடாசல மகாத்மியம், முதலியவைகளை படித்தார்கள (பாராயணம் செய்தார்கள்).

ஸ்ரீ தியாகராஜசுவாமியின் ஆராதனை உற்சவங்கள்.

ஸ்ரீ தியாகராஜசுவாமியின 29-வது வருட ஆராதனை உற்சவத்தின ஆரம்பவிழாவிற்கு தலைமை தாங்கிய ஆநதிரமாநில தேவாதாய மந்திரி திரு ஸி எச் ஸி வி. மூர்ததிராஜு அவர்கள எந்த ஜாதியில் கலைகளின் அபி விருத்தி இருககாதோ அநத ஜாதியில் எந்த விதமான முன்னேற்றமும இருக்காது என்றும், நாட்டில் ஆனமீக சக்தியை அதிகபடுத்தும் கலைகளையும் சமஸ்கிருத மொழியையும் ஆதரிக்கவேண்டும் என்று கூறினார்.

12–4–72 முதல 18–4–72 வரை ஒருவார நாடகளாக தியாகராஜ மந்திரத்தில் நடந்த இந்த சபைக்கு, பல பணடிதர்கள், சங்கீத சாஸ்திர மேதைகள் பலர் வந்திருந்தனர்.

உற்சவ சபையின தலைமை அதிகாரியும். தேவஸ்தான காரிய நிர்வாக அதிகாரியான திரு எம். சநதிரமௌளி ரெட்டி அவர்கள தமது வரவேற்புரையில் இந்த வருடத்திய காரியக்கிரமங்களில் முக்கியமான விஷயங்களை பற்றிச் சொன்னார்கள. இநத சந்தாப்பத்தில் ஸ்ரீ வேஙகடேசப்பெருமாளின்மேல் ஸ்ரீ தியாக ராஜசுவாமி இயற்றிய கீர்த்தனைகோஷ்டியை கூட ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக தெரிவித்தார் திரு. சூரியநாராயண தமது வருடாந்திர

அறிக்கையில், இநத குழு 1945ல ஆரம்பிக கப்பட்டநாக தெரிவித்தாா.

ஆந்திரப்பிரதேசத்தின் மின்சார மற்றும், பெணகளின் நலமநதிரியுமான திருமதி பவனம் ஜயப்ரதாதேவி அவாகள் இநத காரியக்கிரமங்களே ஆரமபித்து தெயவீக சக்திக்குப்பின் சங்கீதத்திற்கேமுதன்மையான இடம் உண்டு என்றும் கூறிஞா சபதகிரி வாஸனை ஸ்ரீ வேங்கடேஸ்வர பாத சன்னிதியில் தியாகராஜர் போன்ற பக்தபாடகாகளின் உற்சவங்களே நடத்துவது மிகவும பாராட்ட வேண்டியது என்றம், இதுபோல் எநத இடத்தில் இந்தமாதிரி உற்சவங்களே நடத்திஞலும் அவைகளுக்கு திருமலே - திருப்பதி தேவஸ்தானம் உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொணடார்

சபைக்கு தலேமை தாங்கிய ஸ்ரீ மூர்த்தி ராஜு அவர்கள் தமது, சொற்பொழிவில், உள்ளத்தின் தீய குணங்களே, சமுதாயத்தில் ஆபத்துக்கள் ஏற்படுவதற்கு காரணங்கள் என்றும், இந்த தீய குணங்களே போக்கி மனதை பரிசுத்தமாக்கும் சக்தி, கலேகளுக்கே உணடு என்றும், கலேகளே வளர்க்காத சமுதாயத்துக்கு வளர்ச்சி ஏற்படுவது இல்லே என்றும். அதனுல் மதஸ்தாபனங்கள் இதைப் பற்றி முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினுர்:

ஜனங்களிஞல் அறிய முடியாத கலேகளுக்கு எந்த விதமான உபயோகமும் இல்லே என்றும், அதனுல் கலேகள், முக்கியமாக சங்கீதத்தில் மனத்தை செலுத்தும்படி பாடகர்கள் பாட வேண்டும் என்றும் கூறினுர். பக்தியில் மொழிகள் மற்றும், அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட விரோதங்களுக்கு இடமில்லே என்றும் அவர் சொன்ஞர். மேலும் சம்ஸ்கிருத மொழியை அதிகமாக பிரசாரம் செய்யவேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும் அவர் கூறினுர்.

தேவஸ்தான குழுவின் தலேவரான ஸ்ரீ. ஜி. ரங்கராஜு அவர்கள், இந்த விழாவின்போது ஒரு தனிப்பட்ட மலரை வெளியிடடாா திரு வி முனிரெட்டி அவர்கள் வந்தனம் சமாபபிததாா.

முதல் நாள் காரியக கிரமங்கள் திருமதி மணிகிருஷ்ண சுவாமி, மற்றும் செம்பை வைத்திய நாத பாகவதர் அவர்களின கச்சேரிகளுடன் முடிந்தது.

ஐந்தாவது நாள் காலேயில் ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமி வேங்கடேச பெருமாளின் மேல் இயற்றிய கீர்த்தனேகளேப் பற்றிய கோஷ்டி நடந்தது. இச்சமயத்தில் புகழ்பெற்ற சங்கீத வித்வானுன திரு. சித்தூர் சுப்ரமணியப் பிள்ளே அவர்களுக்கு ''சப்தகிரி சங்கீத வித்வன் மணி'' என்ற விருது வழங்கப் பட்டது. அவர் தமது குருவான ஸ்ரீ. நயனுப் பிள்ளே அவர்களின் ஒவியத்தை மண்டபத்தில் திறநது வைத்துப் பாராட்டினுர்

இந்த சபைக்கு மதருஸின் சங்கீத ஆசிரியர்கள் கல்லூரியின், தலேவரான திரு முடிகொண்டான் வெங்கடராமையர் அவர்கள் தலேமை தாங்கினுர். முன்னுள் நீதிபதியான திரு கே. எம். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் வேங்கடேஸ்வரப் பெருமாளின் மேல் ஸ்ரீ தியாகாராஜ சுவாமி பாடிய பாடல்களேப் பற்றிக் கூறினுர். திரு. பி. சுப்ரமணிய சாஸ்திரி அவர்கள் தமது உரையில் சங்கீத சாஸ்த்திரத்தையும், இலக்ஷியத்தையும் (கீர்த்தனேகளேயும்) வேறு படுத்தி பார்க்கும் சாம்பிரதாயத்தை விமர்சித்து, இவை இரண்டும் வேறுபடாத விஷயங்கள் என்றும் கூறினுர். திரு தியாகராஜசுவாமி சங்கீதத்தில் மட்டுமல்லாமல் பல சாஸ்திரங்களிலும் அறிஞர் என்றும், இது அவர்களின் கீர்த்தனேகளில் தூய்மையாக அறிந்துக் கொள்ளலாம். என்றும் அவர் சொன்ஞர்.

தென்பாரதத்தில் இருக்கும் சங்கீதமே பாரத நாட்டின் சங்கீதமாய் இருப்பதாலும், அயல் நாட்டவர்கள் நம்மை ஆண்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட சம்ஸ்க்ருதியின் பிரபாவத்

திஞல் வட பாரதத்தில வேறு விதமாக இருக்கிறதென்று கூறிஞா

புகழ் பெற்ற வைணிக வித்வாம்சரும், திரைப்பட கலைஞரும் ஆன திரு. எஸ் பால சநதர் அவர்கள் தமது சொற்பொழிவில், வித்வான்களின் தரத்தை, அவர்களின் பெயா, பணம் முதலியவைகளின் மூலம் நிர்ணயிப்பது சிறந்ததல்ல என்றும், சஙகீத வித்வான்களின் தரததிற்கு தகுந்த பரிசை அளித்துச் சங்கீத சாஸ்திரத்தை வளர்க்க வேண்டும என்றும் தேவஸ்த்தானத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

உயர்திரு ஜே. பி. பிரசாதராவ், எம். அனந்தசயனம் ஐயங்கார், எம் சோமசுந்தரம் ஆகியவர்கள் பேசிஞர்கள்.

கடைசி நாளின் காரியக்கிரமங்கள் திருமதி அலர்மேல்வள்ளியின் நாட்டிய பிரதர்சனத்தின் பின் திரு வி. இராமசந்திரன் அவர்களின் கச்சேரியுடன் முடிவுபெற்றது.

கோவிந்தராஜசுவாமியின் பிரம்மோற்சவம்

திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜப்பெருமாளின் வருடாந்திர பிரம்மோறசவம். இந்த வருடம் 19—5—72 முதல் 28—5—72 வரை சிறப்பாக நடைபெற இருக்கிறது பாடகாகள இந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக்கொணடு பகவானின் ஆசிகளை பெறலாம்.

கல்யாண வெங்கடேஸவரசுவாமியின

பிரம்மோறசவம்.

நாராயணவன கிராமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரப்பெருமாளின் வருடாந்திர பிரம்மோற்சவம் இந்த வருடம் 24—5—72 முதல் 2—6—72 வரை நடைபெற இருக்கிறது. ஆகாசராஜாவின் புதல்வியான பத்மாவதிதேவியை, வேங்கடேசப்பெருமாள் திருமணம் செய்துக்கொண்ட புண்ணியஸ்தலம் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

திருமலையிலிருந்து நாராயணவரம் வழியாக நாகலாபுரம் வரை திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தினரால் பஸ்கள் நடத்துப்படுகின்றன இதனை உபயோகித்து யாத்ரீகர்கள் பெருமாளை தரிசித்து ஆசிகளைப்பெறலாம்.

(34 பக்கம் தொடர்ச்சி)

முதலிய ஆலயங்களில் உள்ள நாட்டிய கலையின் அபிநயங்களும், காகதீய இராஜவின் சேஞதிபதி ஜாயப்ப நாயக்கனின் 'நிருத்த ரத்ஞவளி' என்ற நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கு சம்பந்தம் இருந்தது என்கிறூர்கள். இதுமாதிரியே ஒவ்வொரு ஆலயத்திற்கும் அதில் செதுக்கப்பட்டுள்ள கலைகளுக்கும் ஏதோ ஒருவித உடன்பாடு இருந்தே இருக்கும்.

ஆஞல் காலப்போக்கில், வழக்கமாகவரும் சாஸ்திரங்கள் நூல்நிலையங்களில் சேர்ந்துவிட்டன. எல்லாவற்றையும் மிகவும் கேவலமாக பார்க்கும் உணர்ச்சி உலகத்தில் எங்கும் பரவிவிட்டது. கலைகளை மறுபடியும் உயிர்ப்பிப்பதற்கு தரும ஸ்தாபனங்கள் ஏதாகிலும் முயற்சி செய்தால்கூட அது பெருமளவில் பலனலிக்காமலும்கூட போகிறது என்று சொல்லலாம்

இந்த சமயத்தில் அமைச்சரவர்கள் நினைத்தபடி கலைகளை மக்களிடையே கொண்டுவரவேண்டுமென்றுல், அதற்கு மக்களிடையே மானசிக மாறுதல் வந்துதீரவேண்டும். மறுபடியும் சாஸ்திர விஞ்ஞானத்திற்கும், ஆத்யாத்மிக கலைகளுக்கும் ஆலயங்கள் நிலையமாக விளங்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ஊரிலும், ஒவ்வொரு கோயிலிலும் தனிப்பட்ட காரியக்கிரமங்களை ஆரம்பிக்கவேண்டும். அவ்விதம் செய்யாவிட்டால் ''பாரத தேசம் கலைகளின் நிலையமாம்'' என்று நமது பின்னவர்கள் நினைக்க வழி உண்டு.

பகவானும் பக்திநெறியும்

சிக்கல, சி ஞானகிரா மன, சிககல்.

—※※o※※—

முன்னுரை:

உலகங்களனைததிற்கும ஆதியான இறைவன மீது மனிதனுக்கு எழுகின்ற கவர்ச்சியே பக்தியாகும. இதுவே பக்தியின் இலக்கணமுமாகும் இக்கவர்ச்சி மனிதனிடத்து மட்டும் காணபபடுகின்றதனறு ஆராயநது நோக்குமிடத்து அக்கவர்ச்சி இயறகை முழுவதினும் காணப்படுகின்றது. நம்மைச் சூழ்ந்து பரநது நிற்கும் இயற்கையில் எப்பகுதியை ஆராயந்து பார்த்தாலும் அதில் கவர்ச்சியெனும் சக்தி காணப்படுகிறது

இயற்கையும் கவர்சசியுமː—

உலகத்திலுள்ள மிகபபெரும் பகுதிகளாகிய அணடங்கள் முதலாக ஒரு பொருளின் மிக மிகச் சிறிய பகுதியெனும பிணடங்கள் வரையில் எவ்விடததும கவர்ச்சியெனும் சகதி நடனம் புரிந்து கொண்டிருககிறது. இரவில் வானத்தே தோன்றும் நட்சத்திரங்கள் தத்தம் இடங்களை விடடுப் பெயராது நிலையாக வான வெளியியிலே அமைநதுளளன, இதன காரணமாவது, அவை விலகவொணுதபடி ஒன்று மற்றொன்றின் கவர்ச்சிக்கு உட்பட்டிருத்தலேயாம் கவர்ச்சி உயிரற்ற சடப்பொருள்களிடத்துக காணப்படுவது போல, உயிருளள பொருள்களிடத்தும் காணப்படுகின்றது அழகிய பூக்களை உண்டாக்கும் செடிகளின் கவர்ச்சிக்கு உட்படுவதினலன்றே மனிதன் பூச்செடிகளை பரிபாலித்து வருகின்றான்.

கவர்ச்சிக்குப் பெயரும் உருவமும் கொடுத்துப் பேச விரும்பிய வேறு சில மெய்யறிஞர் அதே கவர்ச்சியை "ஹரி" என்றும் "ஹரன்" என்றும், கிருஷ்ணன், இராமன் என்றும் பெயரிட்டழைத்தனர். இப்பெயாகள் அனைத்தும 'அபஹரிப்பவன' 'ஆகர்ஷிபபவன' 'இழுபபவன' என்றே பொருள் படுகினறன. ஆதமனது இயல்பைக கூறும உபநிடதமும் "ஸத் சித ஆனந்தம" அதன வடிவென்று கூறுகின்றது. "இவ்வுலக முழுவதிலும் எதெது காணப்படுகிறதோ, கேட்கப்படுகிறதோ, அதிலெல்லாம உள்ளும புறமும் நாராயணன் வியாபித்துள்ளான் என்ற நாராயண உபநிடதம கூறுகினறது எனவே அக்கவாசசியின உணமையை உள்ளபடி அறிவாா ஏகமாம் மெயப பொருளையே உணாந்தவராவா.

பகதி வளாவதறகுரிய அனுகூலங்களː—

1 ஸாது சங்கம (நல்லோா இணககம்) வேண்டும நாரதரது பக்தி சூத்திரத்திலும், "முக்கியமாக மகான்களது கிருபையாலும, பகவானது சொற்ப கிருபையாலும பக்தி ஏற்படுகிறது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 2 தீயாரிணக்கததை அறவே விடலவேணடும் 3. இறைவனது 'பொருளசேர் புகழைப் பேசியும், அதைக் கூறும் நூல்களைப் படித்தும் பொழுது போக்கல் வேண்டும. 4. மெய்ம்மையைப பின்பற்ற வேண்டும். சொல்லும் நினைவும் செயலும் ஒன்றுக் கொன்று பொருத்தம் உடையனவாதல் வேண்டும். 5. ஞான சாதனங்களையும் விடாது பழகி வரல் வேண்டும். 6. ஆணவத்தை ஒழித்தல வேண்டும், எல்லாம் அவனது செயல் என்றெண்ணித் தன் செயலறுதல் வேண்டும். 7 பிரமச்சரிய விரதத்தைக் கைப்பற்றி வழுவாத ஒழுக வேண்டும் இல்லறத்தாராயினும் துறவறத்தாராயினும் சரி, பிரம்மசரியத்தால் வரும் பெரும் சக்தி அனைவர்க்கும் வேண்டும் 8. மனம அமைதியாயிராத

போதும், துயரம நேரும போதும, தளாசசி யுறுது இறைவனே சதா நினே ததுக கொண்டே இருததல வேணடும. 9. அழியும் பொருள் இது, அழியாப் பொருள இது எனற வேறு பாட்டை எபபோதும் விசாரித்தறியும் புத்தி வேணடும்.

பக்தியை வளர்ககும வழிமுறைகளில் சில.—

பகதியை வளர்க்கும் சாதனங்களுளெல் லாம் மிகச்சிறநதது இறைவனது நாமத்தைச் சொல்லுதலும் திருமந்திரத்தை ஓதுதலு மாம் இதனினும் மிக எளியதும். அனேவ ராலும் பற்றற்குரியதும், வெறெனறு இல்லையென்று துணிந்து கூறலாம். இதை ஜெபம் என்று கூறுவது வழக்கம் மரத்தடி யிலிருநது கையைத் தட்டினுல், மரத்தி லுள்ள பறவைகள் பறந்து ஓடி விடும; அது போல் இறைவனது நாமத்தைக் கைதட் டிப் பாடினுல், நமது காமம் குரோதம முதலிய வைகள் பறந்து போம் என்பர். ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர். ''தேனும் பாலும் அமுதுமாய திருமால் திருநாமம் நானும் சொனனேன'' என்ருர் திருமங்கையாழ்வார். நான் மறக் கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே'' என்ருர் சுந்தர முர்த்தி நாயனுா. எனவே நாம் ஓதாத போதும் மனம தானுக அதை ஓதிவரும் நிலேயை அடைய வேணடும

கீதையில் பகவான் ''நீ எதைச் செய்தாலும எதை உண்டாலும் எதை ஓமம் பண்ணி ஞலும் எதைத் தானமாகக் கொடுத்தாலும என்ன தவஞ் செய்தாலும் அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகவே செய்க'' என்று அர்ச்சுன னுக்குப் போதித்தார். பக்தியை வளாத் தற்கு உதவும் இன்ஞெரு பெருந்துணேயாவது உருவ வழிபாடு. இறைவனது உணமையான திவ்ய அன்பு மயமான வடிவததை இருதயத் தில வழி பட்டாலும், புறத்தே வழி பட்டா லும, அது பெரும் நனமை அளிக்கின்றது. நினேப்பவரது நெஞ்சையே கோயிலாகக் கொணடு இறைவன் அன்போடு எழுந்தருளு கின்ருன்; ஆதலின் ''மார்வம் என்ப தோர் கோயில அமைதது அதில் மாதவன் என்னும் தெயவத்தை நாட்டி ஆாவம் எனபதோர் பூ விட்டு வழி பட்டால உய்வடையலாம் இவவழிபாடு எஙகும நடைபெறுதற்கு ஏறற ஒன்ருகும்

இநதிரியங்கள அனேததையும் அடகக முய லுதலும சிறபபாக நாக்கை அடககுதலும் அவசியமாகும். முற்றும் மனம பரம் பொரு ளிடதது ஈடுபட்டுக் குவிநது ஒரு முகமாகும் போது வரம்பிலா ஆற்றலும் மனத்தின் வாயி லாக வெளிப்படும். முற்கூறிய உண்மை களேப் பல உதாரணங்களால் விளக்கலாம். இறைவனது காட்சியைப் பெறும் பொருட் டுத்தவஞ் செயயச் சென்ற விசுவாமித்திர முனிவர் ஓரிடத்தில் ஐம்பொறிகளே ஒடுக்கி, மனதைப் பகவானிடத்தில் நிலே நாட்ட முயன்ருர். சற்றே முன்னேறியதும், உள்ள டங்கியிருந்த காமம் திடீரென்று மேலெழுநது அவரை வசப்படுத்த முயனறது. முனிவர் மேனகையின் வடிவழகில் ஈடுபட்டுத் தவஞ் செய்யாதே காலத்தை அவமாக்கினுர். பின்னா பிழையை உணர்ந்து தவஞ் செயய லானுா. இயேசு பிரார்த்தனேயில் மூழ்கி யிருந்த சமயம் சாத்தான் அதைக் கலேக்க உடன் இயேசு ''சாத்தானே நீ எனக்குப் பின் செல்க'' என்ருர் புத்தர் நிர்வாணம் உற்ற போது அவர் கண் முன் மனேவி மக்கள் தோனறி இல்லத்திற்கு அழைக்க அதற்கு அவா நீங்கள் நிழல்களே என்ருர். இராம கிருஷ்ணர் முன் சாரதா தேவி சித்திகள் நிறைந்த ஒரு கூடையைக் காட்டி பெற்றுக் கொளள சொல்ல அதற்கு அவர் அற்பங்கள் என்ருா. அப்பர் பெருமான் ரத்தினத்தை குப்பையோடு ஒதுக்கினுர்.

முடிவுரை:—

எனவே மனதை அடககி இறைவனிடம் சரணடைதலே பகதியின் உயர்நத வழி. எனவே எளிய பகதி எனும் ஏணி பற்றி பரம பதம் அடைந்து பரநதாமனே காண முயலு வோமாக!

★

தைத்தரீய ஆரண்யகம்

॥ तैत्तरीयारण्यकम् ॥

(சூர்ய நமஸ்காரம்)

வித்வான நாடநூா: ஸ்ரீ தேசிகாசசாரியாா

★ ★ ★

(பிபரவரி மாததஇின தொடாசசி)

அனுவாகம் 9

१ अग्निश्च जातवेदाश्च । सहोजा अजिराप्रभुः ॥
वैश्वानरो नर्यापाश्च । पङ्क्तिराधाश्च सप्तमः ॥
विशर्प्येवाष्टयोऽग्नीनाम् । एतेऽष्टौ वसवः
क्षिता इति ॥

அககினிஸச ஜாதவேதாஸச |
ஸஹோஜா அஜிரா ப்ரபு ||
வைசவாநரோ நாயாபாஸச |
பஙகதிராதாய்ச ஸபதம: ||
விஸாபயேவ அஷடமோ அக்கினீனாம
ஏதே அஷ்டௌ வஸவ: க்ஷிதா இதி || 1

அககினியின எட்டு பெயர்கள்.

அக்கினிஸச, ஜாதவேதாஸ்ச, ஸஹோஜா: அஜிராப்ரபு:, வைசவாநா:, நர்யாபாஸ்ச, அககினி ஜாதவேதன் ஸஹோஜஸ்ஸு, அஜிரா பிரபு, வைச்வாநரன், நாயாபன் என முறையே முதல அறு பெயாகள். ஸப்தம:- ஏழாவது, பஙக்திராதாஸ்ச — பங்க்திராதன என்பது, அஷ்டம:— எட்டாவதான, அககினும் — அக்கினியின் பெயர், விஸர்பீஏவ — விஸாப்பீ எனபது. ஏதே அஷ்டௌ — இநத எட்டு, அககினியின உருவங்களும், வஸவ:— எலலாப் பிராணிகளுககும சுகத்தை அளிக்கினறன, க்ஷிதா:— தாங்களும் சுகமாக இருக்கின்றன, இதி — என்று அறிய வேண்டும்.

அககினி பகவான் எட்டு உருவங்களை எடுத்துககொணடு எலலாப்பிராணிகளுககும இன்பத்தை அளிக்கிறார். தானும் இன்பத்தைப் பெறுகிறார் எனறு நாம் அறிநதுக் கொளள வேணடும்

२. यथर्त्वेवाग्नेरर्चिवर्णविशेषाः ।
नीलार्चिश्च पीतकार्चिश्चेति ॥

யதாத்வேவாகனே அாசிா வர்ண விசேஷா: |
நீலாாசிஸச பீதகாாசிஸசேதி || 2

அக்னே:— அக்கினியினுடைய, அர்சி:— ஒளியின, வர்ணவிசேஷா:—சிறப்பான நிறங்கள், யதாத்வே — ஒவ்வொரு பருவகாலத்தை அனுசரித்ததாகவே உளளன. நீலாாசிஸச— சில பருவஙகளில் நீல நிறமுள்ளவைகளாகவும் பீதகாாசிஸச — சில பருவங்களில் சிவப்பு நிறமுளளவைகளாகவும, உள்ளன. இதி — எனறு அறியவேணடும்.

வசநதம சிவநதது, கீரீஷ்மம் வெண்மை யானது, வருஷம் பல நிறங்கொண்டது, சரத்காலம் தஙக நிறங்கொணடது, ஹேமந்தமும், சிசிரமும் அதிகசிவப்பு கொணடவைகள்- இவவிதம பருவ காலங்களின நிறங்கள் முன்பே கூறபபட்டுள்ளன. அககாலங்களில், அக்கினியின் மூர்ததிகளை அநத அநத பருவங்களுக்கு உரிய நிறஙகளைக்கொண்டவைகளாக தியானிககவேணடும — என்று பொருள்.

३. अथ वायोरेकादशपुरुषस्यैकादशस्त्रीकस्य ॥

அத வாயோ: ஏகாதச புருஷஸய
ஏகாதசஸ்த்ரீகஸ்ய ||ங||

அத — இனி, ஏகாதசபுருஷஸ்ய—புருஷர்களாகிய பதினொன்று கணங்களைக் கொணடவரும், ஏகாதசஸ்திரீகஸ்ய — பெணகளாகிய பதினொன்று கணங்களைக் கொணடவருமான, வாயோ:— வாயுபகவானின் கணங்கள், கூறப்படுகின்றன.

இனி வாயுபகவானின் அமசம அடங்கிய பதினொன்று புருஷர்களின கூட்டங்களும், பதினொனறு பெணகளின் கூட்டங்களும் கூறபபடுகின்றன.

வாயு கணஙகளின பெயாகள.

४. प्रभ्राजमाना व्यवदाताः ।
याश्च वासुकिवैद्युताः ।
रजताः परुषाः श्यामाः ।
कपिला अतिलोहिताः ।
ऊर्ध्वा अवपतन्ताश्च ।
वैद्युत इत्येकादश ॥

ப்ரபராஜமானு வ்யவதாதா:|
யாஸச வாஸுகி வைதயுதா |
ரஜதா: பருஷா: ச்யாமா:|
கபிலா அதிலோஹிதா.|
ஊாதவா அவபதந்தாஸ்ச|
வைத்யுத இதி ஏகாதச ‖ 4

1 பிரப்ராஜமானாகள், 2 வியவதாதர்கள், 3. வாசுகிவைத்யுதாகள், 4 ரஜதர்கள், 5. பருஷர்கள், 6 சியாமர்கள் 7. கபிலர்கள், 8. அதிலோஹிதர்கள், 9. ஊர்த்துவர்கள், 10. அவபதநதர்கள், 11. வைத்யதாகள் — என பதினொன்று புருஷகணங்களின் பெயர்கள்.

1. பிரப்ராஜமானீக்கள், 2, வியவதாதிகள், 3. வாசுகிவைத்யுதிகளா, 4. ரஜதாக்கள் 5. பருஷாக்கள், 6. சியாமாக்கள், 7. கபிலாக்கள், 8. அதிலோஹிதிகள், 9 ஊர்த்துவாக்கள் 10. அவபதநதிகள், 11. வைத்யுதிகள்— என பதினொன்று பெண்கணங்களின் பெயர்கள்.

ஒவவொரு கணத்திலும பலதேவாகளை அடங்கியிருபபதால ஒவ்வொரு சொல்லும பன்மையிலேயே குறிப்பிடபபட்டுளளன

५. नैनं वैद्युतो हिनस्ति । य एवं वेद ॥

நைனம வைத்யுதோ ஹினஸதி| ய
ஏவம வேத‖ 5

யஃ— எவன, ஏவம் — இப்படி, வேத — வாயுகணஙகளின் மஹிமையை அறிவானே, ஏனம் — அம்மனிதனை, வைத்யுத:— மின்னலினுல் ஏறபடட அக்கினி (இடி), ந ஹினஸதி —துன்புறுத்துவது இல்லை.

இடியினுல இறப்பது மஹாபாபம.

६. स होवाच व्यासः पाराशर्यः ।
विद्युद्वधमेवाहं मृत्युमैच्छमिति ॥

ஸ ஹோவாச வயாஸ: பாராசாய:|
வித்யதவதம் ஏவாஹம் மருத்யும் ஐசசம இதி‖

பாராசாயஃ— பராசரமஹரிஷியின புததிரரும், ஸ ஹ-பிரசித்தி பெற்ற ரிஷியுமான, வ்யஸ:-வியாசர், விதயுத்வதமேவ-இடியினுல் உணடாகும் மரணத்தையே, ம்ருத்யும— மரணமாக, அஹம்-நான, ஐச்சம- எணணினேன், இதிஉவாச-எனறு சொன்னார்

பராசர மஹரிஷியின் புததிரரான வியாசர், இடிவிழுவதால் ஒருவர் இறபபதுதான் மரணமே அல்லது, மற்றவை மரணமல்ல என்று கூறினா. அதன் கருத்து பினவருமாறு —இடிவிழுந்து இறப்பவர்களே மஹாபாபிகளா அவர்களைத்தவிர வேறு பாபிகளா இவ்வுலகத்தில் கிடையாது—என்பதுதான்.

७. न त्वकामं हन्ति । य एवं वेद ॥

ந த்வ காமம் ஹந்தி| ய ஏவம வேத‖ 7

யஃ— எவன், எவம்-இவ்விதம், இடியினுல இறப்பது மஹாபாபத்தின பயன் என்பதை, வேத-அறிவானே, அகாமம-அவ்வித மரணத்தை விரும்பாத மனிதனை, நது ஹந்தி — இடியானது நிச்சயமாய்க் கொல்லாது.

மேலே கூறப்பட்ட வாயுகணங்களின் உபாசனத்தை விரும்பிச் செய்கிறவன், இடி விழுந்து இறப்பதற்குக்காரணமான பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்கிருன் இவ்விதமாக, சூரிய பகவானின உபாசனத்திற்கு அங்கமான மருதகணங்களின் உபாசனத்திஞலேயே கொடிய பாபம் விலகிவிடுகிறது என்பதால, சூரியபகவானையே உபாசித்தால எத்தகைய பாபங்களும் விலகும் எனபதைக் கூறவும் வேண்டுமா? ஆகவே யாவருமசூரியபகவானை வழிபடுவது மிகவும் அவசியம என்பதுகருத்து. இக்கருத்தையே இனி கூறபபோகும் இடங்களிலும் எடுததுக்கொள்ளவேண்டும்

கநதாவாகளின் கூட்டங்கள்.

८ अथ गन्धर्वगणाः ॥

அத கந்தாவகணுः॥ 8

அத—இனி கந்தர்வகணு—ः சூரியனுடன் சஞ்சாரம் செய்யும் கந்தர்வர்களின் கூட்டங்கள் கூறப்படுகின்றன.

९. स्वानभ्राट् । अङ्घारिर्बंभारिः ।
हस्तस्सुहस्तः । कृशानुर्विश्वावसुः ।
मूर्धन्वान् सूर्यवर्चाः ।
कृतिरित्येकादशगन्धर्वगणाः ॥

ஸவானப்ராட| அங்காரிः பமபாரி |
ஹஸதः ஸுஹஸதः| க்ருசானுர் விசவாவஸுः|
மூாதுதன்வான ஸூர்யவர்சாः|
கருதி இதி ஏகாதச கநதாவகணுः॥ 9

1. ஸவான், 2 அப்ராட், 3 அங்காரி, 4. பமபாரி, 5. ஹஸதன், 6 ஸுஸஸ்தன், 7, கிருசானு, 8 விசவாவசு, 9 மூர்த்தன்வான, 10 சூரியவாச்சன், 11 கிருதி — என, ஏகாதசபதஞெனறு, கநதர்வகணு— கந்தர்வாகளின் கூட்டங்கள், இருக்கின்றன

கநதாவாகளின மஹிமை.

१० देवाश्च महादेवाः ।
रश्मयश्च देवा गरगिरः ।
नैनं गरो हिनस्ति ।
य एवं वेद ॥

தேவாஸச மஹாதேவாः|
ரச்மயஸ்ச தேவா கரகிரः|
நைனம் கரோ ஹினஸதி|
ய ஏவம வேத॥ 10

தேவாः— கநதாவாகள் தேவர்களின் வகுபபைச் சோநதவாகள். மஹாதேவாः— நறகுணங்களால மற்ற தேவர்களுள சிறநதவர்கள், கரகிரः— விஷத்தையும் அருநதி ஜீரணம செய்துகொள்பவர்கள், யः— எவன். ஏவம் — இவவிதமாக, வேத — கந்தர்வர்களின மஹிமையை அறிவாஞே, அவனை, கரः— விஷமானது, ந ஹினஸ்தி — துனபுறுத்துவதில்லை.

இவ்விதமாக கந்தர்வாகளின் மஹிமை அறிநது எவன் உபாசிக்கிருஞே, அவனுக்கு விஷம் உடலில சேர்ந்தாலும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது. ஆகவே, முன்பு கூறப்பட்ட அக்கினியின், "அக்னிः ச ஜாதவேதாஸ்ச", என்கிற 8-வித மூர்த்திகளையும், "பப்ராஜமாஞு வியவதாதாः" என்று கூறப்பட்ட, 11-விதமான வாயுகணங்களையும், இங்கு கூறப்பட்ட "ஸ்வான் அப்ராட்"— முதலிய 11-விதமான கந்தர்வர்களின் கூட்டத்தையும் அறிந்து கொண்டு சூரியனை உபாசிக்க வேணடும் என்பதே திரண்ட பொருளாகும்

சரஸ்வதியின உபாசனை.

११. गौरी मिमाय सलिलानि तक्षति ।
एकपदी द्विपदी सा चतुष्पदी ॥
अष्टापदी नवपदी बभूवुषी ।
सहस्राक्षरा परमे व्योमन्निति ॥

கௌரீ மிமாய ஸலிலானி தக்ஷதி|
ஏகபதி த்விபதி ஸா சதுஷபதி|
அஷ்டாபதி நவபதி பபூவுஷி|
ஸஹஸ்ராக்ஷரா பரமே வ்யோமன் இதி|| 11

ஸலிலானி — நீரிலிருந்து உண்டான எலலா பொருட்களையும், தக்ஷதி — தனது

உடலான சப்தப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாக உண்டு—பண்ணுகிறவளும், ஏகபதி—ஓரடி. த்விபதி—ஈரடி, சதுஷ்பதி—நான்கு அடிகள், அஷ்டாபதி—எட்டு அடிகள், நவபதி ஒன்பது அடிகள், என செய்யுட்களின் அடிகள ஸஹஸ்ராக்ஷரா—கணக்கற்ற எழுத்துக்களைக்-கொண்டவைகளாக, பபூவுஷீ—வளருவதற்கு விருப்பங்கொண்டவளாகவும் உள்ள (கவிதை உருவமாக இருக்கும்), ஸா—பிரசித்திபெற்ற வளும, பரமே வ்யோமன்—உலகத்திற்குக் காரணமான பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தில். ஸ்திதா—விளங்கும், கௌரீ—சரஸ்வதிதேவி யானவள், மிமாய—அளந்து உதவுகிருள்.

முதன் முதலில் பகவான் நிரையே படைத்தார். நீரிலிருந்து பூமி, அக்கினி முதலிய எல்லா பூதங்களையும் படைத்தார். அதாவது பிரபஞ்சம் (சொல்—உலகம), அர்த்தப பிரபஞ்சம் (பொருள்—உலகம்), என இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம் குடம், பால, நூல் முதலிய சொற்கள் அவ்வவை களுக்கு ஏற்ற பொருட்களைக் குறிக்கின்றன. அந்த சொற்களின் உதவியில்லாவிடில் நம்மால் உலகத்திலுள்ள ஒரு பொருளையும் அறியமுடியாது அத்தகைய சப்தப்பிரபஞ் சத்தையே (சொற்களின் கூட்டத்தையே) கலைமகள் தனக்கு உடலாகக் கொண்டு விளங்குகிருள

மேலும் அவள, ஓரடச செயயுளான வேதருககாகவும் பல அடிகளைக கொணட சுலோகம், தணடகம முதலிய கவிதைகளின உருவமாகவும இருக்கிருள. அத்தகைய மஹிமை வாய்நதவளும் வெணணிறமுளள வளுமான சரஸ்வதிதேவி மககளுககுச சொற களின் உதவியினுல் உலகததில அநத அநத பொருட்களைக நன்கு பிரிதது அறியவும உதவுகிருள அதனுல,தான் மககளின வாழக கையே நடக்கிறது

பிராமமண வாககியம.

१२. वाचो विशेषणम् ।

வாசோ விசேஷணம | 12

வாசஃ—வாககின் தேவதைக்கு, விசேஷணம் விளக்கங்கள்.

மேலே கூறபபடட விவரங்கள் சொற் களின் தேவதையான சரஸ்வதியின் மஹிமை யை விளக்குகின்றன என்று பொருள்.

(தொடரும்)

கம்பன் கண்ட மெய்ப்பொருள்

டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகம், திருப்பதி

★ ★ ★

(மூன்ற இதழ்த தொடர்ச்சி)

6. சரீர - சரீரி பாவம

6.1. சித்தும் அசித்தும ஈசுவரனின் உடலாக அமைந்துள்ளன என்பது வைணவ சமயக் கொள்கை[44] இஃது உடல - உயிாத தொடாபு (சரீர - சரீரி பாவம) என்று வழங்கப்பெறும் இககருததது,

'' வானினறு இழிநது வரமபு இகநத
மாபூ தததின வைபபுளஙகும
ஊனும் உயிரும உணர்வும போல
உளளும புறனும உளன்எனப. ''[45]

என்ற பாசுரப பகுதியில அமைநதிருப்பதைக் காணக இஙகு 'வான' என்பது மூலப் பிரகிருதி (அசிதது). மூலப் பகுதியிலிருநது தோன்றிய ஐந்து பூதங்களின் விகாரமே இநத அகிலம்.

'' வானும நிலனும முதலஈறுஇல
வரமபில பூதம ''[46]

என்று பூதஙகளின வரமபினமையைப் பின்னும விளககுவன இங்கு உணர்வு என்பது, தாம பூத ஞானம இறைவன பிரகிருதியின் உள்ளே இருபபதறகு ஊனுக்குள உயிா இருபபது உவமை, அங்ஙனமே அவன் அதன் வெளியில் இருப்பதறகு உயிரில உணாவு இருபபது உவமை மேற்கூறிய பாசுரத்தில் 'ஊனும உயிரும் உணாவும் போல உள்ளும் புறனும் உளன் என்ப' என்னுமிடத்து,

'' திடவிசும் பெரிவளி
நீாநிலம் இவைமிசைப
படாபொருள முழுவது
மாய்சுவை அவைதொறும்
உடலமிசை உயிரெனக்
கரந்தெஙகும பரநதுளன் ''[47]

என்ற ஆழ்வாா பாசுரத்தின் கருத்தினை அடக்கிக் கொணடிருப்பது கணடு மகிழத்தக்கது. உயிர் உடமபினுள் இருந்து அதனைத் தரிக்கச் செய்து அதற்குத் தலைவனாக நின்று அதனை நடத்துவது போலவே, இறைவனும் எலலாப் பொருள்களுளளும இருநது அவற்றைத் தரிக்கச செயது அவற்றிற்குத் தலைவனாக நின்று அவற்றைத் தன் விருப்பம் போல் நடத்துகின்றனன என்பது கருத்து.

6 2. அசிதது விகாரததிற்கு இடமானது. ஐந்து பூதங்களின விகாரமின்றி அகிலம் என்ற ஒன்று இல்லை.

'' நிலம்தீ நீாவளி விசுமபோ டைநதும
கலநத மயககம உலகம. ''[48]

என்பார் தொல்காப்பியனாரும: கமபநாடன் இக்கருத்தினையே,

44 தததவதரயம் - சித்பரகரணம சூ. 41
45. அயோதகி - காபபு
46 அயோதகி - நகாநீஙகு 120
47. திருவாயமொழி 1.1:7
48. தொல். பொருள். மரபு. 89

'' அலங்கலில தோனறும பொய்மமை
அரவெனப் பூதம ஐந்தும
விலஙகிய விகாரப பாடடின
வேறுபா டுற்ற வீககம. ''[49]
(அலஙகல் - மாலே)

எனக் கூறுவன். அலங்கலேக் கண்டு அரவு என மருளுதல் திரிபுணர்ச்சிககு எடுததுக்காட்டு. ஐந்து பூதஙகளும் தனித்தனியே இருக்கும் தன்மையை விட்டு ஒன்ருகச் சேர்வதனுலும், அங்ஙனம சேர்நத சேர்க்கை அறுவகையாக விகாரப்படுவதனுலும், தேவர், மனிதர், விலங்கு, தாவரம் எனனும் பாகுபாடு கொள்வதனுலும் இந்த உலகத்தோறறம் மக்களிடம் திரிபுணர்ச்சியை உணடாக்குதல் கூடும். இந்தத் திரிபுணாசசி உண்மைப் பரம் பொருளேக கண்ட மாத்திரத்தில் ஒழிந்து விடும் என்று கூறுவன் கவிஞன்.

6 3. பிரிதோரிடததில் இந்த உடல்-உயிர் உறவுபற்றிய கருத்து மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளது

'' மூன்றுரு எனககுணம்
மும்மை யாம்முதல்
தோன்றுரு எவையும
அமமுதலேச சொல்லுதற்(கு)
ஏனறுரு அமைநதவும
இடையின நின்றவும்
சானறுரு உணர்வினுக்(கு)
உவந்த தாயினை ''[50]

(முதல - மூலபபிரகிருதி; தோன்று உரு - மூலப் பகுதியில தோன்றும எல்லாத தததுவஙகள், ஏன்றுரு - வடிவமைநத அகிலம, இடையில நின்றவும - சீவாகள். சானற உரு - சிறநத சரீரம்)

மூலப்பிரகிருதியும் அதில் தோன்றும சேதநா சேதநங்களின் வடிவமான எல்லாப் பிரபஞ்சமும் இறைவனுககுத திருமேனியாகும என பது கருத்து மூலப் பிரகிருதியினின்றும தோனறும தததுவங்கள 24 என்பதை,

'' பொஙகு ஐமபுலனும பொறிஐநதும்
கருமேநதிரியம ஐமபூதம
இஙகுஇவ உயிரேய் பிரகிருதி
மானஆங காரம மனங்களே ''[51]

என்ற ஆழ்வாா பாசுரம் விளக்கும். அவை சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகிய புலன் ஐந்தும்; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய பொறி ஐந்தும்; வாககு, கால், கை, பாயு, உபததம் ஆகிய கருமேந்திரியம் ஐநதும்; மண, நீர், எரி, கால், வான் என்ற பூதங்கள் ஐநதும்; இங்குள்ள இந்த ஆனமாக்கள் பொருந்தியுள்ள மூலப்பிரகிருதி ஒன்றும்; மகத்தத்துவம் ஒன்றும; அகங்கார தத்துவம் ஒன்றும்; மனம் ஒன்றும்; ஆக 24 இவற்றுடன் ஆன்மா (புருடன்) இறைவன் (ஈசுவரன்) ஆகிய இரணடும் சேர விசிட்டாத்வைத தத்துவங்கள் 26 ஆகின்றன.

6.4. படைப்புக் காலத்திற்கு முன்னர் சேதநா சேதநங்களெல்லாம தன் திருமேனிக்குள் இலயித்து நிற்கப் பரம்பொருள் ஒன்றே தனித்து நிற்கும். அந்தப் பரம்பொருள் 'பலவாக ஆககடவேன' எனறு சங்கற்பங் கொண்டு இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் தன் திருமேனியினின்றும் விரியச் செயயும். இங்ஙனம் தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள என்ற நால்வகைப் பிறவியாகத் தோனறிய பொருள் தோறும் இறைவன் மறைந்து அந்தாயாமியாகப் பரந்துள்ளான். இதனேக் கம்பநாடன் இநதிரன் வாய்மொழியாக,

---

49. சுந்தர. காபபு.
50. கிட்கிந் - காப்பு.
51. திருவாயமொழி 10.7:10

'' ஒன்றாகி மூலத(து) உருவம பலவாகி
உணர்வும உயிரும பிறிதாகி ஊழி
சென்று சறுங்காலத(து) அநநிலையதாகித
திறததுலகம தானாகி செஞ்செவே நின்ற
நன்றாய ஞானத் தனிக் கொழுநதே: ''[52]
(ஆசறுதல - முடிதல)

என்று கூறுவன். இங்கு 'ஒன்றாகி .. .. ஞானக் கொழுநதே' என்றது,

'' கரநதசில இடநதொறும
இடநதிகழ பொருளதொறும
கரநதுஎஙகும் பரநதுளன;
இவை உணட கரனே? ''[53]

என்ற ஆழவார பாசுரப் பகுதியை நினைவிற் கொணடு எனக

மேலும இநதிரன வாயமொழியாகவே இறைவனின அந்தர்யாமிதவததை,

'' தோயநதும பொருளனைததும
தோயாது நினறசுடரே! ''[54]

என்று வறபுறுததுவன்.

7. முத்தொழிலகளையுடையவன்:

ஈசுவரன் படைததல, காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலகளையும் தனது சங்கலபத்தாலேயே வருத்தமினறி நிறைவேற்றுவான்,[55] இதனைக் கமபநாடன,

'' உலகம யாவையும தாமஉள ஆககலும
நிலைபெறுததலும நீககலும் நீஙகலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரஅவா
தலைவா, அனனவாக கேசரண் நாஙகளே ''[56]

என்று கூறுவன. இஙகு உளவாக்கல என்பது சூககும வடிவினதாகவுளளவற்றைத் தூல வடிவினதாகச செயதல; இல்லாததை உணடாககுவது அன்று. இஃது 'உளளது, போகாது, இலலது வாராது' என்னும சற்காரியவாதம,[57] சூனியவாதத்துக்கு மறுதலை. இத்தொழிலகளைச் சிறார் மணல் வீடு கட்டி அழிககுமாப் போலே கேவல விளையாட்டாகவே நிறைவேற்றுவான் இறைவன்,[58] இதனையே பிறிதோர் இடத்தில கம்பநாடன்,

'' உலகம யாவையும படைதது அளிதது
உணடு உமிழொருவன். ''[59]

என்றும, மற்றோர் இடத்தில்,

'' காட்டுவாய உலகம காட்டிக
காததவை கடையிற செந்தீ
ஊட்டுவாய உண்டால நீயே ''[60]

என்றும் வறபுறுத்துவன்

(தொடரும)

52. ஆரணி. சரபஙகா பிறபபுநீஙகு 30
53. திருவாயமொழி 1.1:10
54. ஆரணி. சரபஙகர் பிறபபு 27
55. தத்வரதயம-ஈசுவரப பிரகரணம சூத்திரஙகள் 21-25
56. கமப. தற்சிறபபுபபாயிரம-1
57. முனபில்லாதது இடையே தோனறாது என்றும, காரியம் அழிநத காலத்தும காரிய வடிவம் காரணத்தில் அழியாது சூக்குமமாய் நிலைததிருக்கும என்றும வாதிதது நிலை நாட்டுவது.
58. தததவ தரயம-ஈசுவரப பிரகரணம் சூத்திரஙகள். 22-24
59. பால. அகலிகைப் 7
60. யுதத. வருணனை வழிவேண்-69

சந்தாதாரர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்

—⁂O⁂—

ஸப்தகிரி மாத இதழ் ஆண்டு சந்தா ரூ. 5/—

ஸப்தகிரி மாத இதழ் சநதாதாராகளின் சநதா காலம் 31-8-72, 30-9-72 தேதியில் முடிவடைகிறது. பிப்ரவரியிலிருநது ஆணடு சந்தா தொகை அதிகமானதால் முன் இருநத சநதா தொகை மே மாததததுடன முடிவடைகிறது சநதாதாராகள இநத விஷயத்தைக் கவனித்து மணியாடா மூலம் சநதா தொகையை அனுப்பவும் மணியாடர் கூப்பனில் கீழ்ககணட எண்கள் கொணட சநதாதாராகள் முழு விலாசத்துடன் விரைவாக தங்களுடைய சந்தாககளை செலுத்தாவிடில, அவாகளுககு மாத இதழ் அனுப்பமுடியாது.

31-8-72 தேதியில முடிவுயடையும கீழககண்ட சநதாதாரர்கள ரூ. **4-97/–** உடனே மணியாடா செயயவும.

T14, T274, T275. T277, T281, T308; T322, T329, T335; T342; T348, T266, T267; T351; T370, T372; T374; T377, T393, T425; T437, T468, T470, T476, T481, T482, T499, T527, T570; T591, T626; T631; T632, T635, T639, T661, T675; T676, T686; T691; T693, T732, T739, T740, T742, T754; T809; T810, T811, T831; T832, T838; T839; T987; T989, T990, T995; T999

T1006, T1007; T1009, T1011; T1116; T1018; T1019, T1021; T1023; T1030, T1074; T1194; 1298

30-9-72 தேதியில முடிவுயடையும கீழ்க்கண்ட சநதாதாராகள ரூ. **4–68/–** உடனே மணியாடா செய்யவும்

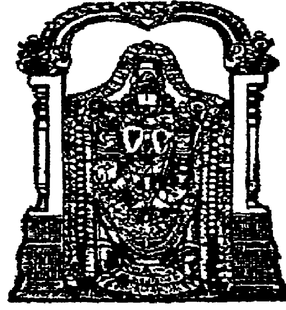
T27, T278, T303· T323, T324; T326, T331, T333, T334; T343, T356; T360, T375; T378, T381, T398, T403; T436; T438, T443, T445, T448; T463, T477; T478; T479, T494; T509, T510, T516; T548; T558, T559, T578, T636, T641; T643, T644, T645; T646, T648, T651, T652, T653, T654, T655 T656, T659, T663; T664; T670, T673; T677; T679, T694: T704, T705, T714, T757; T761; T790, T873, T875.

T1025, T1027, T1028, T1034, T1039, T1040; T1041; T1045, T1048; T1050, T1052; T1053; T1055, T1056; T1057; T1058; T1059, T1060; T1061, T1066, T1071, T1087, T1094, T1097; T1102: T1142; T1165; T1278

மாத இதழுக்குச் சம்பநதப்பட்ட பணத்தை, மணியார்டர் மூலமாக, ''ஆசிரியர், தி. தி. தேவஸ்தானம், திருப்பதி. (A. P)'' என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவேணடும். செக் மூலமாகவோ, அல்லது தவறுதலான முகவரிக்கோ அனுப்பும்படியான பணத்தைப் பற்றிய விபரங்களுக்கு அலுவலகம் எந்த விதமான பொறுப்பும் ஏற்காது என்று அறிவிக்கப் படுகிறது.

ஆசிரியர்.

நீலமாமலைகள் எழில் நின்றவா!

ஸ்ரீ சி வி சிவராமகிருஷ்ணன, கிருஷ்ணகிரி.

——(*)——

1. எழுமலை மீதில நினறு எளியவா தமமைக காககும்
செழுமையே அமுதம சிநதும சோதியே சரணம ஐயா!
பழுதிலா வாழவை பறற பரிநதருள் செய்து நின்னில்
முழுதுமாய கலநது முறறும உருகிடற் கருள வேண்டும்!

2. நீலமா மலைகள எழில் நின்றவா மாலே நின்றன்
கோலமார் வடிவு கணடு குலவிடும விழைவு கொணடேன்
காலமோர் மூன்றும கண்டு வசத்தினில் வைத்த கோவே
சீலமார் நெறிபிழைத்த சிறியனைக் காத்தி தேவே!

3. சீர்தரும செலவி யுன்றன் செவ்விய மார்பிலுள்ளாள்
பாாதனை அளநத பாதக் கமலமோ பக்தர் நெஞசில
ஆரவமோ டுன்றன நாம அமுதினில் ஆழ்ந்தவர்க்குள
காாமுகில மழைபோல காட்டும் அருளதும் புகுநததப்பா!

4. மாலவா மஞசள் வண்ண மாதவள பாதம் தாங்க
கோலமார் பள்ளி கொண்டாய் பாற்கடல் தன்னில் நல்ல
சீலமார் முனிவர் பலலோர் சீர்மிகு வேதம் ஓத
ஞாலமோா பதினுன் காணும் நயமிகு துயில் கொண்டாயே!

5. மாதவா! கழலிரணடில மனம்பதித் துய்ய வேண்டி
சாதனை செயயுமபோதகு சகலமும் அருளும் மாலே!
சோதனை நோநத போதும் சோாவிலா தன்மை கூட
ஆதர வான தேவே ஆரமு தைய்ய நீயே.

6 கமலமே நிகர்த்த பாதம்· கண்களோ நீலப் பூககள்
அமலனே உன்றன் மேனி அழகுநல் மேகவண்ணம்
அமரருக கபயம ாநத அங்கையின் சங்கோ வெண்மை
சமரினில் அன்றெடுத்த சக்கரம ஒளிப்பிழம்பே!

7. பாபமோர நூறுகோடி புண்ணிய புழுவைக கூட
நீபதம தநது உய்த்து நினமலா பிணியொழிப்பாய்
சாபமோர் நூறு கோடி சலிததவர் தூவின என்ன
தீபமே சுடரே நினறன் திருவருள துணைய துணடே!

8. முற்றிய கலியொழித்து மூப்பிலா திருவளர்ககும
அறபுதச சகதி இநத அரிவளர் தலத்தின் மேனமை
கற்பனைக் கவிஞர் பாட கருவென நின்ற தமமா
பொற்புடை மேலோர போற்றும ஞானமும தநததமமா!

9. மலையிடை வளரும் மாலே! மதியிடை நலமே போற்றி!
குலத்திடை குணமே போறறி! குறையிலா திருவே போற்றி!
கலபபிலா அனபே போற்றி! கருணையின ஊற்றே போறறி!
நலநதரும நாத போற்றி! நாயகா! போறறி! போறறி!

10. அரியெனும அநத நாமம அழிககுமே பாபமெலலாம்
புரிநதவர் புவனமீதில புன்மைகள தீர்ந்தவர்காண்
சரிநிகர் இல்லா தெய்வச் சரிததிரம் பிறவி போககும
"அரி"யெனும் அமுது மாந்தி அமைகவென் சிறிய நெஞ்சே!

அறிவிப்பு

"ஸபதகிரி" மாதப் பததிரிகை விற்பனைககு ஏஜண்டுகள் இல்லாத இடத்திலிருநது, எவரேனும் 10 அலலது அதறகும மேலான பிரதிகளுக்கு ஆர்டா அனுப்பலாம

ஒரு தடவையாக 25 பிரதிகளும, அதற்கும் அதிகமான பிரதிகளும், கோறிய நபர்களின், ஆாடருககு 20% விகிதம கமிஷன் கொடுககப்படும்.

25 அல்லது அதற்கும மேலான பிரதிகள் வேண்டுவோர், ஒரு பிரதிக்கு 28 பைசா விகிதம் முன்னதாக, "ஆசிரியா, ஸபதகிரி, தி தி. தேவஸ்தானம, திருபபதி." என்னும் முகவரிக்கு மணியாடர் மூலம் பணம் அனுப்பி பிரதிகளைப் பெறலாம.

10 பிரதிகளிலிருந்து 24 பிரதிகள் வரை ஒன்றுக்கு 0—35 பைசா விகிதம் முன்னதாகவே பணம் அனுப்ப வேண்டும்.

முக்கவி கண்ட காப்பியம்

—: ஸ்ரீ. T. G. அனநத சுப்ரமண்யம். :—
(காபேயன்)

அயோத்யா காண்டம்

—⁂o⁂—

(முன் இதழ்த தொடாசசி)

அதயாத்ம ராமாயணததில் தசரதன தன் சாப வரலாறறைச சொனனவுடன பிராணனை விடடு விட்டான். வசிஷ்டா உடனே அத்தே ஹததை எணணைக கொப்பறையில் பத்திரப் படுததிவிட்டு, பரதனை அழைதது வரக் கட்டளையிட்டாா என்றுதான் காணபபடுகிறது பரதனின கெட்ட கனவு வரலாறறைச் சொலலவிலலை.

பரதன புறபபட்டு வருமபொழுது அயோததி நகரம பொலிவு இழநதிருப்பதைப் பாாததுக கவலை கொணடான்.

ராமன பரததுவாஜாச்ரமத்தை அடைநது முனிவரைத தெரிசித்து விடடு, சிதரகூட மலைககுச சென்று அஙகு வாலமீகி முனி வரைக் கணடதை அதயாத்ம ராமாயணமும, மானஸ பீயூஷமும் கூறுகிறது.

வால்மீகி ராமனைப பற்றி ஸ்தோதரம செயகிறாா எனபதை துளசிதாஸா கூறுகிறாா.

"जगु पेखन तुम्ह देखनिहारे।
विधि हरि संभु नचावनिहारे ॥
तेउ न जानहिं मरमु तुम्हारा ।
और तुम्हहिं को जाननिहारा ॥"

"ராம! உன மகிமையை யாறாலும் அறிய முடியாது திரிமூர்ததிகள கூட காண முடி யாதது" என்று இதே கருத்தை பாகவதத் தில காணலாம். பிரமமா பகவானைக குறித் துப் பிராாததிக்கிறாா.

"को वेत्ति भूमन् भगवन् परात्मन् ।
योगेश्वरोतीर्भवतस्त्रिलोक्यान् ॥
क्व वा कथं वा कति वा कदेति ।
विस्तारयन् क्रीडसि योगमायाम् ॥" என்று

பகவானே கீதையில் கூறுகிறார்.

"मम माया दुरत्यया" என்றும்

"मायां तु प्रकृतिं विद्यात् मायिन तु महेश्वरम्" என்றும்

இநதக் கருத்தை நமமாழ்வார்.

"ஒருவா இருவர், ஓர் மூவர் எனநினறு
உருவு கரநது உளளும தோறும திததிப்பான
திரு அமர் மாாவன திருககடித் தானத்தை
மருவி உருகினற மாயப்பிரானே!"

திரிமூர்த்திகளாகவும, தானேயாகியும் மற்ற இரு மூாததிகளாகியும் இப்படித தன வடிவததைப பலவாறுகச் செயது கொணடி ருப்பவன என்று கூறுகிறாா.

அத்யாத்ம ராமாயணத்தில் வால்மீகியை ராமர் பாாத்து வணஙகினர். ராமனைப் பார்த்து வால்மீகி முனிவா ஸ்தோததிரம் செய்தார். தனககு ராம தரிசனம் கிடைத் தது. அவனுடைய கதையை காவ்யமாக எழுதியது எலலாவற்றிற்கும காரணமான "ராம" நாம மகிமைககுத் தன் வாழ்க் கையே உதாரணம என்று தன் வாழ்க்கை வரலாறறைக கூறுகிறாா

'ராம! நான் முதலில பிறநதது அந்தணர் குலத்தில என காமாவின் பயனுல சூத்ரா களின் சோககையையடைநது அக்குலப் பெண்ணை மணந்து அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றேன்' பிறகு வாழ்க்கை நடததுவதறகாகத் திருடனுக மாறினேன் நான வசிககும காட்டின் வழியாக யார் வநதாலும் அவாகளைக் கொள்ளை அடித்துப் பொருள் களைப் பற்றிக கொளவேன். இவவிதம் நடத்திக கொணடிருந்த என்னைப பார்தது ஒரு முனிவர் கேட்டாா:

"यो यो मया प्रतिदिनं क्रियते पापसञ्चयः ।
यूयं तद्भागिनः किं वा नेति वेति पृथक् पृथक् ॥"

ஹே! வேடனே! நீ செய்யும பாபத்தில் உன்னைச சேர்நதவர்களான மனைவி, மககள் முதலியவர்களுக்கு பங்கு உணடா? எனறு கேட்டு வா; அதுவரை நான் இஙகே இருக்கின்றேன் என்று கூறினுா நான ஓடோடி என் மனைவி, மக்கள், உற்றுர் எல்லோரையும் கேட்டேன். அவர்கள நீ கொணடுவரும் பொருள்களில் தான எஙகளுக்கு உரிமை, நீ செயயும் பாபங்களில எஙகளுக்கு பஙகும கிடையாது, உரிமையும் கிடையாது என்றுர்கள். நான் அதைக் கேடடு முனிவரிடம் வநது நின்று வணங்கினேன அவாகள சொன்னதையும் சொலலி எனனைக் கரையேற்றுங்கள என்று வேண்டினேன் அவா மனமிறஙகி ''வேடனே!

"उपदेक्ष्यामहे तुभ्यं किञ्चित्तेनैव मोक्षयसे ।
इत्युक्त्वा राम ते नाम व्यत्यस्ताक्षरपूर्वकम् ॥
एकाग्रमनसत्रैव मरेति जप सर्वदा" என்று

நான் ஒரு மநதிரததை உபதேசிக்கிறேன் அதை நீ விடாமல் ஜபிததுக கொணடு வா. அதாவது "மரா" "मरा" என்ற பதத்தை எனறு கூறி, நான் திரும்பி வரும வரையில் இந்த இடததைவிட்டு நகரககூடாது என்றும் சொனனுா. நான் அவவிதமே செய்ய பல யுகங்கள் சென்று என மேல புறறு படர்ந்து விடடது யுக முடிவில முனிவர் என்னை அழைததார்கள. அவவமயம புற்றிலிருந்து வெளிபபட்டேன அனறைய தினததிலிருந்து இரணடாவது பிறவி எடுதது வால்மீகி என்ற பெயரைப பெறறேன! இவவித புனித ஜனமாவை எடுதததறகு உன ராம நாம மலலவா காரணம இநதக கருத்தை அதாவது வேடனை வாலமீகிககு மரா எனற உபதேசம செயததை ஸ்ரீ தியாகராஜஸ்வாமிகள் "எவரனி நிாணயிஞ்சிரிரா" எனற கரஹரபரியா கிருதியின சரணததில,

"சிவ மநதரமுனகு "மா" ஜீவமு
மாதவ மநதரமுனகு "ரா" ஜீவமு"
என்று பாடுகிறுர்.

"மரா, மரா" எனறு திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னுல "ராம" என்ருகி விடும். இதைத் தான வேதாநதிகள பொய்யைச சொல்லித் தான உணமையைத தெரியப்படுத்தவேணடுமெனறு கூறுகிறுாகள். "असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा तत सत्य समीहते" எனறு

ஸ்ரீ ராம நாம ஜபமே மேனமை என்பதற்கு ஸ்ரீ தியாகராஜஸவாமி எவவளவோ கீர்த்தனைகளைப் பாடியுள்ளாா. "வாலமீகியின் ஜனமாவை மனதில கொணடு தியாகராஜா "பரலோக ஸாதனமே மனஸா" எனற பூாவ கலயாணி ராக கிருதியின் சரணத்தில்.

"தனயாதி பாநதவுல பரம சே
தகலநீது தயாகராஜனுதுனி பஜன"

எனறு கூறுகிறுா. மனைவி, மக்கள், பநது எனற பாசஙகள தெளிய உன நாமமே மேன்மையானது எனறு.

வடமொழியில "வலமீகம" எனருல் பாமபு புறறுககுப பெயா. அதிலிருநது உணடான படியால "வால்மீகி" எனறு பெயர் பெற்றுர் "वल्मीकस्य अपत्य पुमान् वाल्मीकि"

வாலமீகியின் கதையைப்பறறி 1 அத்யாத்ம ராமாயணம், 2, ஆனநத ராமாயணம், 3. பவிஷயதபுராணம், முதலிய கிரநதங களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாலமீகிக்கு முன ஜன்மாவில் ருக்ஷன, பார்கவன், ப்ரசேதஸன் எனறு பெயாகள கூறப்பட்டுள்ளன. விஷ்ணு புராணத்தில,

"ऋक्षोऽभूद्भार्गवस्तस्माद्वाल्मीकिर्योऽभिधीयते"

வால்மீகி ராமாயணம உத்ரகாணட 96-வது ஸாக்கத்தில் 19-வது ச்லோகம,

"प्रचेतसोऽहं दशमः पुत्रो राघवनन्दन" எனறும

ஸகந்த புராணத்தில "நான முதல் ஜனமாவில்" "ஸதமப" என்ற பெயா கொணடு ஸ்ரீவதஸ கோதரததில பிறநத அநதணன. பிறகு வேடனுக மாறினேன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் வால்மீகியைப் பறறிய காண பரம்பரை கதைககு அநேக இடங்கள ஆதாரமாகக் காணப்படுகினறன

வால்மீகி சிதரகூட மலையில ராமனைப பார்த்ததாக வால்மீகி ராமாயணம் கூறுகிறது துளசிதாஸரின மானஸபீயூஷத்தில வால்மீகியானவா ராமனுக்கு வசிபபதறகாக சித்ரகூட மலையில் பதினாங்கு இடஙகளைக் காணபிததததாகக கூறப்பட்டுளள்ளது அதாவது பதினாங்கு ஆணடுகள் வனவாஸம செய்வதறகாக பதினாஙகு இடங்களைக குறிப்பிட்டதாகக கூறலாம.

அதயாத்ம ராமாயணததில -

"यत्र मे सुखवासाय भवेत्स्थानं वदस्व तत् ।
सीतया सहितः कालं किञ्चिदत्र नयाम्यहम् ॥
त्वमेव सर्वलोकानां निवासस्थानमुत्तमम् ।
तवापि सर्वभूतानि निवासस्सदनानि ॥"

எஙகு வசிககலாம அநத இடததைத தாஙகள் சொலலுஙகள் எனறு ராமன் வாலமீகியினிடம கேடகிறா. வாலமீகி கூறுகிறார் ராம! நீ எலலா உலகததிறகும் நிவாஸஸதானமாக இருக்கிறாய; எலலா உலகங்களையும உன் உதரத்தில வைததுக கொணடிருககிறாய, அத்தகைய உனககு இடம ஒன்று நான் காட்டவேணடுமா? எனறு

பகவானுக்கு நமமால் இடம ஒதுகக முடியுமா? ஸ்ரீ தியாகராஜஸவாமி,

'' ஏ தாவுனரா நிலகட நீகு
யெஞ்சி ஜூட நகபடவு ''

ஸீதா, கௌரீ, ஸரஸவதி எனற மூமமூாததிகளின ஸதிகள உருவததிலா? பூமி, ஜலம, அகனி, வாயு, ஆகாசம எனற பஞச பூதஉருவததிலா? சிவன, விஷ்ணு, பிரஹமா ஆகிய திரிமூர்ததி ஸவரூபஙகளிலா? உனககு எஙகே நிரநதரவாஸம? எனறு கூறுகிறா

இதே கருததை பதராசல ராமதாஸ ஸவாமிகள்,

'' அநதா ராமமயம ஈஜகமநதா ராமமயம
நதுலு வனமபுலு நாளாமருகமுலு
விஹிதகாமமுலு
வேதசாஸதிரமுலு, ''

என்ற கீதனையில உலகம பூராவும நீயாகவே இருககிறாயே எனறு கூறுகிறா.

புரநதரதாஸரும, ராமன எஙகும நிறைந்தவன எனற கருததைக் கூறுகிறா.

'' ஏனெநது நினன கொணடாடி ஸதுதிஸ
வேணோ தேவ
நானேனு பலலெனெ நினன மஹிமெய
மிதவ ''

என்ற பதததில்,

'' அணுரேணு த்ருதலலி பரிபூாணனுநீனு
ஈரேளு ஜகதலலி இருவமூாததியு நீனு ''

என்று அணுவிலும், புல் பூணடுகளிலும, மூவுலகததிலும நிறைநதுளளாய எனறு கூறுகிறா

தாயுமானஸவாமிகள் பகவானைக் கூறும் பொழுது ''அங்கிங் கெனுதபடி யெங்கும் பரகாசமாய், ஆனநத பூாததியாகி'' என்றும், நாலாயிர திவயப்ரபநததததில்.-

'' பாருருவில நீ நெரிகால விசுமபுமாகிப
பல்வேறு சமயமுமாயப பரந்துநினற
ஏருருவில மூவருமே யென நினற
இமையவா தம திருவுருவே றெண்ணும்போது
ஒருருவம பொனனுருவம ஒனறு செந்நீ
ஒன்றுமா கடலுருவ மொததுநின்ற
மூவுருவம கணடபோதொனரும சோதி
முகிலுருவம எம்மடிக ளுருவந்தானே ''
என்றும்

நமமாழ்வாரும் -

'' நீா ஆய, நிலன ஆய், தி ஆய, கால் ஆய், நெடு வான ஆய,
சீா ஆய, சுடாகள இரணடு ஆய, சிவன் ஆய் அயன ஆனுய் '' என்றும்

'' மறபபாய் ஞானமும நான் ஒன்று உணாநதிலன
மறககும் எனறு செநதாமரைக கண்ணொடு
மறப்பு அற, என உளளே மனனினுன தன்னை
மறப்பனே இனி யான் என மணியையே ''

எனக்கு அறிவும தெரியாது, மறப்பும் தெரியாது எல்லாம் உன் செயல், நான் மறந்து விடுவேனே என்று நீயே வந்து என உள்ளத்தில உன் சங்கற்பத்தினபடி நிலையாக நிற்கிறுய் ஆனபடியால நான் உன்னை எவவாறு இனி மறகக முடியும்? என்று கூறுகிறுர் ''तेन विना तृणमपि न चलति'' எனபதே எலலோருடையை கருத்தும். ஆகையால் வால்மீகி எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் அல்லவா? என்று கூறி உனககு நான் இடம் காட்டுவதா? என்று மெய்யுருகித் துதிககிறுர்.

மேலும இறைவன் இல்லாத இடம் எது?

'' ईशावस्यमिदं सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथाः मा गृधः कस्यस्विद्धनम् ॥ ''

எனறு யஜுாவேத மநதரம கூறுகிறது. எல்லாமே இறைவனின் உருவம தானே. அவைகளைக கொணடே அவனையே வழிபடுகிறேம. எனறு கூறுகிறது.

'' त्वदीयं वस्तु गोविन्द तुभ्यमेव समर्पये ।
गृहाण सुमुखो भूत्वा प्रसीद परमेश्वर ॥ ''

எனறு கூறுகிறது.

இநதக கருததையே மஹா ராமாயணத்தில ஹனுமான கூறுகிறுா -

'' भूमौ जले नभसि देवनरासुरेषु
भूतेषु देवि सकलेषु चराचरेषु ।
पश्यन्ति शुद्धमनसा खलु रामरूपम्
रामस्य ते भुवितले समुपासकाश्च ॥ ''

நம்மாழவாரும் இநத கருததை ''நீர் ஆய நிலம ஆய'' என்ற பாசுரத்தில் பாடியுள்ளார்.

இவவிதம பரமாத்மஸ்வரூபமான ராமனுககுப பலவித இடங்களைக் காட்டி முடிவில் சிதரகூட பாவததில வசிககுமபடி கூறுகிறுர் சிதரகூட பாவததின மேனமையைக் கூறுகிறுா. இநத மாதிரி கருததை வால்மீகியும கூறுகிறுர்.

'' आगच्छ रामभद्रं ते स्थलं वै दर्शयाम्यहम् । ''

கங்கையை வாணிப்பதில வாலமீகிக்குத் தனிச்சிறப்பு. ''जो सब पातक पोतक डाकिनी'' எனறு துளசிதாஸா பாதகங்களைப் போக்கக கூடியவள அநத பாதகங்கள எனனெனன வெனபதைப பாாப்போம, பாதகஙகள பொதுவாக மூன்று விதம, அவைகள மானஸம, வாசிகம், காயிகம், என்று சிவபுராணம உமாஸம்ஹிதையில கூறப பட்டுளளது.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ வேங்கடேச ஸுப்ரபாதத்தில் தசாவதாரக் காட்சிகள்

ஸ்ரீ. R. பதமநாபன் B A. B T, வேலூர - 12

★ ★ ★

ஏறத்தாழ ஐந்நூறு ஆணடுகளுக்கு முன்னர் எழுதித் தினநதோறும் பாடிப் புகழப்பெற்ற வேஙகடேச ஸுப்ரபாதம எனற பகதிப் பூங்காவானது 29 துயிலெழுப்புதல் சுலோகங் களேயும, திருவேங்கடவனேத் துதிக்கும் 11 சுலோகங்களேயும், பிரபத்தியை நூற்பொரு ளாகக் கொணட 16 சுலோகங்களேயும, திரு வேங்கடவனுககு மங்களங்களே வேணடும 14 சுலோகங்களேயும், ஆக மொத்தம் 70 மணியாண பாடல்களேக் கொணடது.

இப்பாடல்கள் விஸ்வரூப தாசன சமயத் தில விடியற்காலேயில் சாந்தமான சூழ்நிலே யில் ஓதப்படுகின்றன. ஸ்ரீவேங்கடேச ஸுபர பாதத்தில, ஆண்டாளின் திருப்பாவையில் காணப்படுவதைப்போல் வைஷ்ணவ சமயக் கருத்துக்கள் நிரம்பியிருப்பதைக் காணலாம

ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை இறைவனுக வழிப படுவா ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகள ஸ்ரீ வைஷ்ண வாகள பகவத் கீதையில, ''பரித்ராணுய தூஞமவிநாசாய சதுஷ்கிரதாம், தாமசம்ஸ்தா பனுர்த்தாய சமபவாமி யுகே யுகே,'' என்று பகவான உறுதி கூறியதற்கினங்க, மெயயன பாகளாகிய சாதுககளே ரக்ஷிககும் பொருட்டு ஒவ்வொரு யுகததிலும் மகாவிஷ்ணு அவதார மெடுத்தார் என்று திணணமாக நம்புகிரு கள். அதனுல் பகவான தசாவதார மெடுத தாா எனபதை அறிவோம இததசாவதாரக காட்சி ஸுப்ரபாதத்தில் இருபத்து நான்காம சுலோகததிலும, அடுத்துவரும ஸ்ரீவேங்டேச ஸ்தோத்திரம பகுதியில் 5-வது ஸ்தோததிரத் தில் தசாவதாரத்தில் ஒனருன ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும திருவேங்கடமுடையான் என்பது வும், 6, 7, 8, வது ஸ்தோத்திரஙகளில் தசாவதாரததில ஒன்ருன ஸ்ரீ ராமாபிரானே திருவேங்கடமுடையான என்பதுவும அதனுல் எலலா ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளும் திருவேஙகடத் திற்குச சென்று அவனது திருவடிகளில் வணஙக வேணடுமெனறும திருமபத் திரும்ப வற்புறுததபபடுகிறது

இப்பொழுது ஸுபரபாதத்தில் இருபத்து நானகாம சுலோகத்தைக் கவனித்தப்படிப் போம்

' மி நாகருதே கமடகோல நருஸிஹம வர்ணிந்
ஸவாமிந பரவசவத த போதந ராமசநதர'
சேஷாமசராமயது நநதந கலகிரூப
ஸ்ரீ வேஙகடாசலபதே தவ ஸுபரபாதம' ''

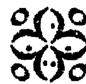
ஷெ ஸதோத திரததில் சம்பிரதாய முறைப் படி முறையே மத்ஸாவதாரம், கூாமாவ தாரம், வராஹாவதாரம், நருஸிம்ஹாவ தாரம், வாமனுவதாரம், பரசுராமாவதாரம், இராமாவதாரம, ஸ்ரீ கிருஷணவதாரம், வரப்போகும கலகி அவதாரம் ஆகிய அவ-தாரங்கள் வருணிக்கப்படுகினறன ஒரே ஒரு அவதாரம, (அதாவது பௌத்தாவதாரம்) கூறப்படவில்லே ஸ்தோத்திரத்தை இயற்றிய ஆசிரியர் பௌத்தாவதாரம் தேவையில்லே எனறு கருதினுர் போலும், இருப்பினும் தசாவதாரக காட்சிகள, அதனுல எடுப் பிலலாமல் போகவில்லே அதைக காணுமல விட்டது விதிவிலககெனறு கொள்ளலாம

டி இருபத்து நானகாம சுலோகததில் உலகததை ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீமந நாராயணன தன்னுடைய இருப்பிடமான பரமபதத்தை விட்டிறஙகி பக்தாகளை க காத்தருளும் பொருட்டு, ஒவவொரு யுகததிலும ஓா அருமையான அவதாரம எடுத்து, மானிடனைப போல கஷ்டங்களை அனுபவிதது, உலகததைத தீங்கினினறும் காப்பாறறி ஆனம கோடிகளை நலவழிப்படுத்துவதோடு தனனுடைய பொறபாதஙகளில் சரணமடையச செயகிறுன் இனியும எதிா காலத்திலும பகத கோடிகளைக காபபாறறவும், நலவழிப்படுததவும கலகி அவதார மெடுசசப்போகிறுன், உலகத்தைக காபபாறறுவது திருமாலாகிய திருவேங்கடவனுடைய பொறுபபு அத்தகைய திருவேஙகடமுடையானே திருமலையில எழுநதருளியிருககிறுன, அவனுடைய கோயிலைத் தேடிச் சென்ற அடியாாகளை திருவேங்கடவன காப்பாறற வேணடும்; துயிலெழுக எனறு கூறுவதை காண்கிறேம்.

ஸுப்ரபாதத்தில் காணப்படுவதைப்போல தசாவதாரத்தில மூன்று அவதாரக் காட்சிகளான கிருஷ்ணுவதாரம, ராமாவதாரம், வாமனுவதாரம திருப்பாவையிலும முறையே 1, 5, 6, 7, 8, 16, 17, பாட்டுக்களில கிருஷ்ணுவதாரக காட்சியும், 3-வது பாட்டிலும் 24-ஆம் பாட்டிலும ஓங்கி உலகளந்த வாமனனுடைய திருக்காட்சியையும், 24 ஆம பாட்டில இரணடாம் அடியில் இராமாவதாரக காட்சியையும் சிறககக காணகிறேம எனவே ஸுப்ரபாதமும், ஆணடாளின திருப்பாவையும கணமணிக்குள் காட்சியளிக்கும பாவைகளுக்கு ஒப்பாகும் இவ்விரணடில் ஸுப்ரபாதம் மார்கழி மாதம நீங்கலாக ஏனைய மாதங்களிலும, ஆணடாள திருப்பாவை மார்கழி மாதத்திலும் பாடப்பட்டு வருகினறன இவைகளைப் பாடுவோர் பொருளறிந்து பாடுவது போல, கேட்போரும் பொருளறிந்து பாடி, நன்முக அனுபவித்துப் பாடினுல நன்முக இருக்கும்.

ஜிவனுக்கு இறைவன் ஆத்மாகவாகயிருககும இருப்பு எபபொழுதுமுளளதாகையால நாம் இறைவனுகிய திருவேங்கடத்தானுக்கு எலலாத் தேசங்களிலும எல்லா அவஸதைகளிலும வேலை செயயக கடமைப்பட்டவாகள் எனற அடிப்படைக் கருத்துக் கொணடே ஸுப்ரபாதமும், மறற ஸதோத்திரங்களும இயற்றப்பற்றிருக்கின்றன என்பது தெளிவு பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பவள திருமாலாகிய வேங்கடவன். அப்பரம புருஷனுககு நாம் என்றைக்கும் அடிமை செய்வோம.

ஸ்ரீ வேஙகடேச சரணௌ சரணம பிரபதயே'

EDITED AND PUBLISHED BY M. CHANDRAMOULI REDDY, EXECUTIVE OFFICER, T T DEVASTHANAMS AND PRINTED AT T. T D. PRESS, TIRUPATI.